

PAAVO HILTUNEN

**kuole
pojan
puolesta**

PAAVO HILTUNEN

KUOLE POJAN PUOLESTA

Sanoma seurakunnalle

Ensimmäinen painos
Ari-paino, Saarijärvi 1978

ELISA JA GEEHASI
NÄIN JUMALA RAKASTI
KRISTUKSEN RUUMIS
PIETARI
PAAVALI
KUOLE POJAN PUOLESTA
HUONOA VETTÄ
KRISTUKSEN MUOTO
TÄYTEEN VASTUUSEEN

ELISA JA GEEHASI

”Niin hän lähti ja tuli Jumalan miehen tykö Karmel-vuorelle. Kun Jumalan mies näki hänet kaukaa, sanoi hän palvelijalleen Geehasille: 'Katso, se on suunemilainen vaimo. Riennä nyt häntä vastaan ja kysy häneltä: Voitko sinä hyvin, voivatko miehesi ja poikasi hyvin?' Hän vastasi: 'Hyvin'. Tultuaan vuorelle Jumalan miehen tykö hän tarttui hänen jalkoihinsa. Niin Geehasi astui esiin työntääkseen hänet pois. Mutta Jumalan mies sanoi: 'Jätä hänet rauhaan, sillä hänen sielunsa on murheellinen, ja Herra on salannut sen minulta eikä ole ilmoittanut sitä minulle.' Hän sanoi: 'Pyysinkö minä poikaa herraltani? Enkö sanonut: Älä uskottele minulle?' Silloin Elisa sanoi Geehasille: 'Vyötä kupeesii ja ota minun sauvani käteesi ja mene. Jos kohtaat jonkun, älä tervehdi häntä, ja jos joku tervehtii sinua, älä vastaa. Ja pane minun sauvani pojan kasvoille.' Mutta pojan äiti sanoi: 'Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua.' Ja Elisa nousi ja seurasi häntä. Mutta Geehasi oli mennyt heidän edellensä ja pannut sauvan pojan kasvoille, mutta tämä ei ääntänyt eikä kuullut. Niin hän tuli takaisin häntä vastaan ja kertoi hänelle sanoen: 'Poika ei herännyt.' Ja kun Elisa tuli huoneeseen, niin katso, poika makasi hänen vuoteessaan kuolleena. Tultuaan sisään hän sulki oven, niin että he jäivät kahden, ja rukoili Herraa. Sen jälkeen hän nousi vuoteelle ja laskeutui pojan yli, pannen suunsa hänen suunsa päälle, silmänsä hänen silmiensä päälle ja kätensä hänen kättensä päälle. Ja kun hän näin kumartui hänen ylitsensä, lämpeni pojan ruumis. Sitten hän kulki huoneessa kerran edestakaisin ja nousi ja kumartui hänen ylitsensä. Silloin poika aivasti seitsemän kertaa, ja sen jälkeen poika avasi silmänsä.”

2 Kun. 4:25-35

Tuskinpa mikään muu raamatunkertomus tekee Jeesuksen sanan Johanneksen evankeliumin 15. luvun 5. jakeessa niin havainnolliseksi kuin tämä. ”Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä.”

Ilman minua te ette voi mitään tehdä!

Mutta millä tavalla minun tulisi olla Hänen kanssaan, että voisin tehdä ”paljon”?

Tässä on kaksi miestä, jotka yrittävät tehdä samaa asiaa, maailman vaikeinta asiaa: herättää kuollutta. Kertomus on varsin jännittävä. Kumpi onnistuu? Herääkö kuollut?

Geehasi oli profeetta Elisan palvelija. Emme tiedä hänestä paljoakaan. Kolme kertaa hän esiintyy Raamatun lehdillä. Profeetta luottaa häneen, antaa hänelle oman sauvansa ja käskee hänen mennä Suunemiin vaimon kanssa ja panna sauvan pojan kasvoille niin että poika herää eloon. Geehasi tottelee ja menee. Hän ei keskustele kenenkään kanssa matkalla, koska hän ymmärtää, että asialla on kiire. Hän on tehtävälleen antautunut. Ja ehkäpä hän uskookin, että kun hän panee sauvan pojan kasvoille, niin tapahtuu odotettu ihme. Mutta *vaikka* hän toimii täsmälleen siten kuin hänen oli käsketty tehdä, ihmettä ei tapahdu, kuollut ei herää. Poika ei kuule eikä äännähdä. Masentuneena Geenasi kääntyy paluumatkalle kulkeakseen jälleen pitkän matkan Karmelille. Miehen mieli, on varmasti matalalla.

Hän kyselee varmaankin samaa mitä Jeesuksen opetuslapset 880 vuotta myöhemmin yrittäessään hekin ihmetekoa, ajaa ulos riivaajaa kaatumatautisesta pojasta: "Miksi emme me?" (Mark. 9:28).

Missä oli Geehasin epäonnistumisen syy? Miksi Jumala ei voinut yhtyä hänen työhönsä?

Näen tuon syyn jo tämän kertomuksen alussa. Kun suunemilainen vaimo tulee profeetan ja Geehasin luo Karmelvuorelle kuljettuaan pitkän matkani kotoaan, Geehasi suhtautuu häneen varsin ynseästi. Vaimo ei ole ollenkaan tervetullut. Hän vain häiritsee Elisan ja Geehasin teologisia keskusteluja ja rukouksia. "Pitikin tuon nyt tänne tulla. Olisi odottanut kunnes käymme Suunemissa!" Kun vaimo heittäytyy profeetan eteen ja tarttuu hänen jalkoihinsa suuressa tuskassaan poikansa tähden, Geehasi työntää hänet pois.

Samoin tekivät opetuslapset vanhemmille, jotka toivat lapsia Jeesuksen luo. He nuhtelivat tuojia. Mutta Jeesus kiivastui heihin ja sanoi: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä" (Mark. 10:14).

Kaikilla on vapaa pääsy Jumalan luokse mihin aikaan tahansa! Aikaa ei tarvitse tilata! Ihmiset eivät saa estellä. Jumalalla on aina aikaa meitä varten! Se on ihmeellistä, koska Hän hoitaa koko maailmankaikkeutta.

Geehasilla ei ollut aikaa. Ja vielä pahempaa: hänellä ei ollut rakkautta. Jumalan valtakunnan työtä ei kenenkään pitäisi tehdä ilman rakkautta. Vaikuttimien tulee olla puhtaat ja oikeat. Vain rakkaus sieluihin, Jumalasta lähtöisin oleva, on ainoa oikea vaikutin. Sitä ei Geehasilla ollut. Voi vain ihmetellä, miksi profeetta Elisa piti tällaista palvelijaa.

Mutta ehkäpä siinäkin näemme Jumalan rakkauden. Jumala odotti ja profeetta odotti, että mies tekisi parannuksen ja antaisi itsensä kokonaan Jumalalle. Mutta valitettavasti kehitys oli toisenlainen. Seuraavassa luvussa näemme, miten Geehasin sydämen todelliset vaikuttimet tulivat esiin ja johtivat tuomioon. Hän juoksee Jumalan parantavan voiman kokeneen Aramin sotapäällikön Naemanin perään käytyä profeetta Elisan luona Samariassa ja saa valheilla tämän antamaan hänelle kaksi talenttia hopeaa ja kaksi

juhlapukua. Ne hän kätkee, mutta profeetan kautta Jumala paljastaa hänet. "Oliko nyt aika ottaa hopeata ja hankkia vaatteita, öljytarhoja, viinitarhoja, lampaita, raavaita, palvelijoita ja palvelijattaria?" Noita asioita Geehasi siis olikin kaiken aikaa tavoitellut ollessaan profeetan apulaisena. Maallista menestystä, tavaraa, rikkautta. Hänen sydämensä ei ollut oikea Jumalan edessä. Ja siksi hän sai tuomionsa: Naemanin pitaalitauti tarttui häneen.

Geehasi kuvaa sitä kristillistä toimintaa, jossa ei ole Jumalan rakkautta. Älkäämme olko liian varmoja osoittaessamme sormellamme. Ei ole nimittäin lainkaan varmaa, että osoitettaessa suuria laitoskirkkoja osutaan oikeaan. Sillä niissähän juuri nyt herätys (ns. karismaattinen liike) kulkee Aasiassa, Afrikassa, Amerikassa, Euroopassakin. Ihmisiä pelastuu tuhatmäärin, sairaita parantuu, kuolleitakin on herännyt. "Tuuli puhaltaa missä tahtoo." Jumala ei ole kiinnostunut niinkään paljon "oikeasta opista" kuin sieluista ja sydämen tilasta. Jumala ei katso henkilöön. Jumala ei katso myöskään seurakuntaan.

Kaikissa seurakunnissa on toimintaa, johon tapaus Geehasi A soveltuu. Käytetty sauva, Raamatun sana, on oikea, toimintatapa on oikea, on intoa ja asialleen antautumista, mutta sielut eivät pelastu, sairaut eivät parane, riivaajat eivät pakene. Kaikki Jumalan valtakunnan työntekijät joutuvat joskus kyselemään: miksi en minä?

Ei vain roomalaiskatolisella papilla vaan helluntaisaarnaajallakin on sama epäonnistumisen vaara: *rooli, rituaali, rutiini*.

Hengellisen työntekijän *rooli*, jossa jo luulen kaiken tietäväni ja osaavani. *Rituaali*, toimintatapa, malli, hyväksi koettu, johon turvaudun. Kätten päälle paneminen, öljyllä voitelemine, sana ja rukous, polvistuminen, alttari, synninpäästö. Kaikki hyviä rituaaleja. Ja *rutiini*, kokemus, sitähän työssä tarvitaan, Raamatun tietoa, opiskelua, kursseja, neuvonpitoa, harjaantumista. Hyvä sekin.

Mutta yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki: RAKKAUS.

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, EN MINÄ MITÄÄN OLISI" (1 Kor. 13:1-2).

Ilman minua te ette voi mitään tehdä!

Jumala on rakkaus!

Vaikka saama olisi miten oikeaoppinen, sisältörikas ja vaikuttava tahansa. Vaikka kokous olisi miten loistava ja hyvin suunniteltu tahansa, kuoroineen, orkestereineen sun muineen. Jos takana ei ole elävä Jumala, Jumalan Henki, Rakkaus, kaikki on turhaa. Se on silloin vain kristillisyyden irvikuva, turha manööveri, kulissi, näytäntö, esitys, mutta ei sitä, mitä Jumala tahtoi sen olevan.

On järkyttävää, että suurin osa kristillisen nimellä kulkevasta toiminnasta on tätä. Ei olisi suurta vahinkoa, vaikka se lopetettaisiin. Kukaan ei sitä kaipaisi. Ja osan samasta toiminnasta voisivat hoitaa maalliset järjestöt. Sillä onko nyt laittaa, kun kirkon seurakunnissa on jo hevosterhojakin eri-ikäisille tytöille! Kyllä on kristillisuus kaukana. Pääasia ei voi olla, että on paljon numeroita seurakunnan erilaisissa

harrastuspiireissä, *vaan että sielut pelastuisivat*. Seurakunta ei ole kaikkien hyvien asioiden harrastuspaikka. Sen tehtävä on vain julistaa evankeliumia.

Geehasi ei rukoillut mentyään kuolleen pojan huoneeseen. Hän vain laski tunteettomasti sauvansa pojan kasvoille ja lähti pois. Samanlaista "sauvan laskemista" tapahtuu kristikunnan piirissä joka päivä. Suoritetaan määrätty meno, määrätty rituaali ja sitten mennään pois. Ajatellaanko edes enää, *miksi* tuo rituaali tehtiin?

"Saarnat, ystäväiseni, ei niinkään hullua: En puhu kerskailijoista, heitä tulet näkemään ja tuntemaan kylliksi elämäsi aikana. Lohduttavia totuuksia, kuten he sanovat. Totuus vapauttaa ensin, lohduttaa sitten. Ei ole sitä paitsi oikein kutsua sitä lohdutukseksi. Miksi ei surunvalitteluksi? Jumalan sana - se on hehkua rauta. Ja sinä joka julistat sitä, tahtoisit tarttua siihen pinseteillä - peläten polttavasi itsesi et uskalla tarttua siihen paljain käsin. Salli minun hymyillä. Pappi, jolla on kanan suu ja joka laskeutuu Totuuden saarnatuolista hiukan kuumissaan, mutta tyytyväisenä, ei ole saarnannut - hän on korkeintaan kehrännyt. Huomaa, että niin voi käydä kaikille, olemme vain nukkuvia rankkoja, paholainen herää joskus ja apostolitkin nukkuivat Getsemanessa. Käsitähän, ettei se joka hosuu ja hikoilee kuin muuttomies, ole enempää valveilla kuin muutkaan. Väitän vain, että kun Herra pusertaa minusta sattumalta sieluille hyödyllisen sanan, valtaa minut tuska" (Georges Bemanos: Maalaispapin päiväkirja s. 64).

Ei rooli, rituaali ja rutiini vaan rukous, rakkaus, risti!

Kuollut, tunteeton, kova, rakkaudeton kristillisyyksi ei saa poikaa heräämään. Ei vaikka se olisi minkä nimistä tahansa. Ei vaikka ihmisen nimi olisi miten tunnettu tahansa. Ei vaikka ulkonaiset puitteet olisivat miten loistavat tahansa.

Katso sitten tätä toista miestä, Elisaa. Miten Raamatun nimet paljastavatkaan kantajansa. Kun Geehasi merkitsee "kieltäjä" tai "väheksyjä" (Robert Youngin mukaan), niin Elisa taas merkitsee "Herra on pelastaja tai pelastus". Kun Geehasi oli mikä oli, niin Elisasta sanotaan neljä kertaa tässä jaejaksossa, että hän oli JUMALAN MIES. Se oli hänen tittelinsä.

Ei paavi, arkkipiispa, piispa, rovasti, pastori välttämättä ole *Jumalan mies*. Elisän sydämen tila käy myös ilmi alkujakeesta. Hän näkee jo kaukaa suunemilaisen vaimon saapumisen. Hän on kiinnostunut ihmisistä, ei itsestään. Hän kysyy palvelijaansa rientämään naista vastaan ja kysymään: "Voitko sinä hyvin, voivatko miehesi ja poikasi hyvin?" Tällainen on meidän Jumalamme. Jumala kysyy: "Kuinka sinä voit?" Jumala on kiinnostunut ihmisistä. Siksi työntekijänkin täytyy olla heistä kiinnostunut. Ei työstään, vaan ihmisistä, heidän sieluistaan.

Satutettu sielu ei uskoudu kenelle tahansa. Vaimo vain vastaa Geehasille lyhyesti: Hyvin." Hän näkee, ettei tuosta miehestä ole hänelle apua. Hän pyrkii perille saakka, Jumalan miehen luo. Tälle hän uskaltaa avautua. Tämä ymmärtää. Tällä on aikaa.

Ja tämä mies osaa olla kiittollinen. Maailma on kiittämätön, mutta ei Jumalan mies. Suunemilainen vaimo oli valmistanut kotiinsa profeetalle pienen makuuhuoneen kalustoineen. Hän oli osoittanut tälle huolenpitoa ja rakkautta. Jumala ei unohda sitä, mitä teemme

hänen omilleen. Profeetta oli rukoillut vaimolle poikaa, ja vaimo oli saanut pojan. Siitä oli jo kulunut monta vuotta. Nyt tuo poika oli kuollut sairastettuaan vain lyhyen ajan. Siksi äiti tuli Elisan luo. Hänellä oli uskoa, että Jumala, joka oli pojan antanut, voi hänet kuolleistakin herättää. Ensimmäisen Kuningasten kirjan 4:18-30 on oivallinen kuvaus peräänantamattomasta rukouksesta, jollaista Jeesus opettaa evankeliumeissa. Äiti ei tahtonut antaa perään kuolemallekaan. Ja niinpä hän saikin kohdata rakkauden, joka on väkevämpi kuin kuolema.

"Minä en jätä sinua!"

Minä lepään sinussa, Jumalani, ja odotan sinua!

Mutta myös: minä haluan sinut, Elisa, Geehasiin minä en tyydy! Maailman ihmisetkin vaistoavat, kuka saamaa viran puolesta ja kuka rakkaudesta. Tai kuka saamaa vain "kuumissaan" ja kuka Hengessä. Ja todellinen etsijä, synnin hädässä oleva ihminen tai vakavasti sairas ei tyydy ennen kuin saa luoksensa JUMALAN MIEHEN.

Katso Elisan toimintaa tuossa hänelle niin tutussa kodissa! Hän ei laske kustannuksia, hän ei laskelmoi, hän ei tarvitse seuruetta, hän ei pyydä itselleen etuoikeuksia, hän ei käytä välikappaleita, hengellisiä kainalokeppejä, hurskaita toimituksia.

Hän käy suoraan asiaan.

JUMALAN MIEHET ovat suoran toiminnan ihmisiä. Hengelliset toimitsijat ja byrokraatit jaarittelevat ja kyselevät niin kuin Elisan palvelija (ei enää Geehasi?) toisessa vaikeassa tilanteessa: "Voi, herrani, mitä me nyt teemme?" (2 Kun. 6:15). Kun joudutaan pakollisten kuvioitten ulkopuolelle, menee sormi suuhun!

Profeetta sulkee oven ja jää kahdestaan kuolleen pojan kanssa. "Kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi" (Matt. 6:6). Rukouksemme jäävät vastausta vaille, kun ovet ovat auki maailmaan. Missä maailman henki puhaltaa, siellä sydän ei keskity Jumalaan. Se on kahtia jaettu, kaksimielinen. Ja sellaisen sydämen rukousta Jumala ei kuule.

"Jospa olisi teidän joukossanne joku, joka sulkisi ovet, ettette pitäisi tulta minun alttarillani turhaan! Ei ole minulla mielisuosiota teihin, sanoo Herra Sebaot, enkä minä mielisty ruokauhriin, joka tulee teidän kädestänne" (Mal. 1:10).

Missä on vuotokohta eläinässäsi? Eikö tässä? Sulje ovesi ja hylkää maailma. Keskity Jumalaan, keskity Kristukseen, ala *todella* rukoilla kuolleitten puolesta.

Mutta eikö Elisa olisi voinut rukoilla Karmelilla? Miksi hänen piti mennä Suunemiin pojan luo? Eikö vaikutus olisi ollut sama?

Varmasti. Jumala ei ole Jumala vain lyhyeltä matkalta vaan myös kaukaa. Hänen kätensä ei ole lyhyt auttamaan eikä Hänen korvansa kuuro kuulemaan. Mutta jos Hän olisi herättänyt pojan kuolleista Henkensä voimasta ilman Elisaa, me olisimme jääneet vaille sitä opetusta, jonka tästä vaikuttavasta raamatunkertomuksesta saamme. Kolmentuhannen vuoden aikana tämä sanoma on merkinnyt seurakunnalle enemmän kuin mitä pojan kuolleista herättäminen yksin olisi merkinnyt.

Sanoma on tämä. Me emme saa jäädä vain rukouksen taakse. Siitäkin voi tulla rituaali ja rutiinia. Jätämme asian hurskaasti Jumalan

eteen niin kirkossa kuin kodeissakin, ja mitään ei tapahdu. Miksi? Koska Jumala on tarkoittanut, että mekin juuri tässä tapauksessa tekisimme jotain. On asioita, jotka tapahtuvat rukouksen voimasta, ja on asioita, jotka tapahtuvat sekä rukouksen voimasta että meidän toimintamme johdosta. Ja ihanimpia asioita, joita seurakunta voi täällä maan päällä kokea, on tulla *Jumalan työtoveriksi*. Elisa tarvitsi tätä opetusta. Ja hänen jälkeensä tulevat Jumalan valtakunnan työntekijät ovat tarvinneet ja tarvitsevat edelleen tätä opetusta.

Seurakunnalla on takanansa Jeesuksen kuninkaallinen sana: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä: sillä minä menen Isän tykö” (Joh. 14:12).

Tässä ilmenee, *rakastammeko* todella Jumalaa ja lähimmäisiämme.

Rakkaus ei järkeile. Rakkaus tekee *kaiken mahdollisen*, jonka se saattaa tehdä. ”Hän teki, minkä voi.” Rakkaus ei jätä puolitiehen. Rakkaus ei jätä toisten tehtäväksi.

Miten kauniisti tämä tulee esiin Elisan toiminnasta. ”Sen jälkeen”, rukouksen jälkeen, hän ei lähtenyt pois ja kuivannut hikeä ja pyytänyt talon emännältä kahvikupillista. Hän nousi vuoteelle, laskeutui pojan ylitse, pani suunsa hänen suunsa päälle, silmänsä hänen silmiensä päälle, kätensä hänen kättensä päälle.

Hän samastui autettavaansa.

Hän tuli yhdeksi hänen kanssaan.

Hän antoi, ei vain erästä toimitusta, vaan itsensä.

Tämä oli toisenlaista hengellisyyttä. Rukoilevaa, rakastavaa ja ristin ottavaa. Hän ei vain rukoillut, hän rukoili ja rakasti. Hän ei vain rukoillut, hän otti ristinsä.

Ja mikä oli seuraus?

Taivas vastasi!

Tuli lankesi alttarille!

”Ja kun hän NÄIN kumartui hänen ylitsensä, lämpeni pojan ruumis.”

NÄIN, NÄIN! Rakastaen, itsensä antaen, samastuen, uhrautuen, ristin ottaen, yhdeksi tullen.

Miten puhuttelevaa tämä onkaan! Kuuntele, seurakunta, ja opi RAKKAUTTA.

NÄIN JUMALA RAKASTI

Raamatun tapahtumassa, jota olen edellä käsitellyt, on jo paljon sellaista, mikä myöhemmin tuli koko maailmalle todeksi Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. *Elisa* (= Herra on pelastaja) *toimii kuten Jeesus toimi*. Jeesuksen Henki, Pyhä Henki, oli hänessä, siinä selitys. Sama voima vaikutti hänessä mikä sittemmin vaikutti Jumalan Pojassa Hänen maanpäällisen toimintansa aikana. Siksi sama luottamus Jumalaan, sama rauhallisuus, sama rakkaus ja uhrautuvaisuus.

Elisa on Jeesuksen esikuva.

Mutta Jeesus itse on vielä enemmän.

Me emme usein pysähdy ajattelemaan, miten valtavaa itse asiassa oli, että Jumala ei jäänyt taivaaseen. Hän ei erottautunut meistä. Hän ei jäänyt vakuuttamaan taivaasta: "Oi, ihmiset, miten rakastankaan teitä!"

Hän tuli tänne alas sanomaan sen! Hän sanoi sen paikassa, jossa ei kukaan olisi uskonut Jumalan sitä sanovan: kahden ryövärin väliin naulittuna ristipuulla Jerusalemin porttien ulkopuolella Golgatan kummulla.

Siinä on rakkaus!

Etsit sitä turhaan, jos etsit sitä jostakin muualta.

"SIINÄ ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa. SIINÄ ON RAKKAUS - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan SIINÄ, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksi. Rakkaani, jos Jumala on NÄIN meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme" (1 Joh. 4:9-11).

Tässä on Jumalan NÄIN.

Kun Jumala teki NÄIN, 'lämpeni pojan ruumis', kuolleet heräsivät. Jumalan rakkaus tuli alas, heittäytyi alas, laskeutui meidän päällemme, pani suunsa meidän suumme päälle, silmänsä meidän silmiemme päälle, kätensä meidän käsiemme päälle. Jumala samastui kanssamme. Jumala tuli yhdeksi kanssamme.

Hän ei antanut vain oppia, evankeliumia. Hän ei rakentanut vain kirkkoa. Hän ei tehnyt vain ihmetekoja. Hän ei antanut vain näytöstä jumalallisesta vallastaan.

Risti ei ole näytelmäesitys. Kenenkään, joka on järjissään, ei pitäisi koskaan näytellä Vapahtajaa.

Tässä astutaan alueelle, joka on pyhääkin pyhempi. Jumalan alentumisen alueelle. Jumalan uhriksi antautumisen alueelle.

Rakkautta ei pidä näytellä. Se täytyy elää. Omassa ruumiissaan.

Se on tarkoitettu vastaanotettavaksi. Ei katseltavaksi. Ei ihailtavaksi. Ei laulettavaksi. Ei saarnattavaksi tunteettomin sydämin ja ilmeettömin kasvoin.

Se ei ole tarkoitettu sauvaksi, joka "lasketaan kasvoille".

Se, on elämä kuolleista.

Se on Jumalan NÄIN.

"Ja kun hän *näin* kumartui hänen ylitsensä, lämpeni pojan ruumis."

Mitenkään muuten maailma ei olisi herännyt. Ei ollut muuta keinoa. Jumala ei voinut lähettää ketään "Geehasia". Ei ketään enkeliä. Hän lähetti oman ainokaisen Poikansa. Vain Hänen uhrinsa oli viaton, puhdas ja riittävä. Vain Hän, *joka on rakkaus*, saattoi voittaa kuoleman.

Vain Jumalan Pojan rakkaus, Jumalan oma rakkaus, sovitti meidät.

"Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki" (Kork.v. 8:6).

Meidän tähtemme Sana tuli lihaksi (Joh. 1:14).

Ei vain niin, että Jeesus Kristus tuli ihmiseksi Pyhän Hengen voimasta, vaan myös, että *Hän samastui kanssamme*.

Paavali kirjoittaa Room. 8:3:ssa, että Jumala lähetti oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa.

Fil. 2:6-8 taas sanoo, että vaikka Hänellä (Jeesuksella) olikin Jumalan muoto, Hän ei katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, "vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti".

Se oli Jumalan Pojan "alas heittäytyminen". Alemmaksi Hän ei enää voinut tulla. Sellaisena Häneen voi uskoa kuka tahansa syntinen, suurikollinen, narkomaani ja homoseksuaalisti. Hän on kaikkea kaikille. Hän tuli yhdeksi meidän kanssamme. Hän tuli syntisten ystäväksi. Niin lähelle. Niin alas, että jokainen voi uskoa Häneen, nähdä Hänessä Vapahtajansa.

Tämä on samastumista. Kaikessa "syntisen lihan kaltaisuudessa". Tämän samastumisen näemme Hebrealaiskirjeen 5. luvussa näissä syvällisissä jakeissa: "Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden, ja kun hän oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset".

Tätä meidän on vaikea ymmärtää. Mitä Hänen vielä ihmisenä piti vaelluksensa aikana oppia? On sanottu, ja ilmeisesti oikein, että Hänen piti tulla täydelliseksi inhimillisissä kokemuksissa, inhimillisissä kiusauksissa, inhimillisissä kärsimyksissä, jollaiset Hänelle Jumalan Poikana olivat olleet tuntemattomat, tai ehkä paremmin: jotta me ihmiset uskoisimme, että meillä on Jumala, joka on mukana kaikissa ahdistuksissamme ja tuntee kaikki meidän kiusauksemme ja vaikeutemme.

Siksi sanotaan, että Hän "on ollut kaikessa kiusattu *samalla lailla kuin mekin*, kuitenkin ilman syntiä" (Hebr. 4:15).

Ja vielä sanotaan: "... hän voi säälien kohdella tietämättömiä ja eksyviä, koska hän itsekin on *heikkouden alainen*" (Hebr. 5:2).

Heikkouden alainen Jumala!

Kuka taitaa tämän ymmärtää?

Mutta Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset" (1 Kor. 1:25).

Tämä oli Jumalan NÄIN.

NÄIN ja vain NÄIN sinä pelastuit. Muuten "pojan ruumis" ei koskaan olisi lämmennyt. Sinunkaan.

Rakkauden, suurimman, puhtaimman, tuli ilmetä NÄIN, heikkoudessa, alhaisuudessa, uhrissa, voittaakseen.

Ja silloin rakkaus sai riemuvoiton saatanasta, kuolemasta, pahuuden voimista, helvetin valloista.

Millä tavalla meidän rakkautemme ilmenee? Jos se ilmenee jollakin muulla tavalla, "pojan ruumis ei herää". Sillä jos se heräisi, me olisimme suurempia kuin Jeesus. Jumala ei voi toimia omia periaatteitansa vastaan. Ja Jumalan periaate on risti. Jos me haluamme maailman heräävän toimintamme kautta, meidän täytyy

omaksua ristin periaate. Meidänkin täytyy tulla heikoiksi. Meidänkin täytyy tulla alas. Meidänkin täytyy samastua. Meidänkin täytyy tulla yhdeksi.

Nyt me ymmärrämme, mitä Jeesus tarkoittaa, kun Hän sanoo: "Ilman minua te ette voi mitään tehdä".

Ei ole muuta tietä maailman evankelioimiseen ja ihmetöiden tekemiseen kuin *nisun jyvän tie*.

Jeesus opetti sitä opetuslapsilleen.

Näin Hän sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää" (Joh. 12:24).

Jeesus oli itse opetuksensa esikuva. Hän oli ruumiillistunut sana. Hän ei sanonut: tehkää te noin. Niinhän kaikkien uskontojen ja aatteiden opettajat tekevät. Jeesus meni itse edellä. Hän "putosi maahan". Hän, joka oli rikas, tuli meidän tähtemme köyhäksi. Hän, joka oli Jumala, tuli ihmiseksi. Hänet, joka oli Vanhurskaus, tehtiin synniksi. Hän, joka oli itse Elämä, kuoli. Hän putosi maahan ja kuoli. Hänet haudattiin ja Hän meni alas tuonelaan.

Mutta juuri siksi Hän ei jäänyt yksin. Hän nousi ylös kuolleista, kiitos Jumalalle. Hän istuutui Jumalan oikealle puolelle taivaassa. Hän hallitsee. *Hän elää!* Ja Hän ei jäänyt yksin taivaaseen katselemaan sitä, mitä oli tehnyt. Hänellä on paljon seuraajia, paljon lapsia, miljoonia ja miljoonia, jotka 2000 vuoden aikana ovat kokeneet ristin voiman, Pyhän Hengen voiman, ja tulleet uskoon. Hänellä on totisesti paljon hedelmää. Valtava, lainehtiva viljapelto. Seurakunta kaikkialla maailmassa. Se on Kristuksen ruumis. Se on morsian, joka odottaa pääsyä Hänen luokseen kirkkauteen.

Pian on elonleikkuun aika. Lyhteet niitetään ja viedään kotiin. Ja silloin Hän saa palkan työstään. Hän näkee ympärillään ne, joiden tähden Hän alentui tulemaan alas ristille asti. Ei enää likaisina, saastaisina, rumina, syntisinä, vaan kirkastettuina, kauniina, hohtavina, puhtaina. Kelvollisina olemaan ikuisesti taivaan kansalaisina, jopa Jeesuksen hallitustovereina.

Mikä kunnia!

Risti on kirkastanut Jumalan kunnian kirkaammaksi kuin mikään muu. Se on ilmituonut Hänen rakkautensa ja viisautensa ja voimansa paremmin kuin muu olisi tehnyt. Risti on ainoalaatuinen todistus siitä että meillä on ELÄVÄ JUMALA, JUMALA joka on RAKKAUS.

Juuri siksi, että risti on paradoksi, käsittämätön, jopa loukkaus, se on jumalallista. Sillä Jumalan ajatukset eivät ole meidän ajatuksiimme ja Jumalan tiet eivät ole meidän teitämme. Me olisimme tehneet kaiken toisin, inhimillisen, vajavaisen järkemme mukaan. Jumala teki sen NÄIN.

Ja jos aiomme koskaan tehdä Jumalan tekoja, meidänkin on tehtävä se NÄIN. Meidän on astuttava *Jumalan tielle*, tuntuipa miltä tuntui, ja hylättävä, inhimillisen järjen tiet. Niillä me tulemme vain sanomaan: "Poika ei herännyt."

Meidän on kuljettava nisun jyvän tie.

Vain sillä Rakkaus ilmestyy.

Ei missään muualla.

Rakkaus tulee nytkin alas, maan alimpiin paikkoihin. Niissä, jotka nöyryvät menemään alas. Heikkoudessa.

Jos meillä olisi Kristuksen mieli, me emme voisi muuta kuin rukoilla morsiamen tavoin: "Vedä minut mukaasi, rientäkäämme!" (Kork.v. 1:4).

KRISTUKSEN RUUMIS

Jumalan ihmeellinen viisaus ja Jumalan ihmeellinen rakkaus on ihmiseksi tullut, Pyhästä Hengestä syntynyt Jeesus Kristus.

Jumalan toinen ihmeellinen salaisuus on seurakunta. Jeesus Kristus nousi ylös kuolleista ruumiillisesti (Jehovan todistajat kieltävät tämän), mutta Kristuksen ruumis on kuitenkin maailmassa! Jeesus Kristus on ollut helluntain jälkeen uudelleen maailmassa, mutta ei samassa ruumiissaan. Hänellä on uusi ruumis - seurakunta.

"Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää" (Ef. 1:22,23).*

(* Saarisalo kääntää: "...joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaikki kaikissa täyttää.")

Uusi testamentti nykysuomeksi kääntää: "Seurakunta on Kristuksen ruumis. Hän, joka itse tekee kaiken kaikkialla täydelliseksi, saa siinä täyttymyksensä.")

Sama täyteys (pleroma), sama runsaus (millet, Kork.v. 5:12), sama rikkaus, sama voima, sama rakkaus, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, asettuu asumaan seurakuntaruumiiseen.

Tämän hämmästyttävän tosiasian löydämme Korkeasta Veisusta kenties kaikkein havainnollisimpana. Monia niistä ihanista vertauskuvista, joita se käyttää Yljästä, Jeesuksesta, Korkea Veisu sovittaa myös morsiameen. Ylkä ja morsian ovat yhtä. "Rakkaani on minun, ja minä hänen." Tämä on yksi kauniin kirjan perussanomista, ja se toistuu kolmasti, kuin varmemmaksi vakuudeksi (Kork.v. 2:16; 6:3; 7:10).

Näin Pyhä Henki lausuu Korkeassa Veisussa morsiamesta, seurakunnasta: "Kuinka kauniisti astelet kengissäsi, sinä ruhtinaan tytär! Sinun lanteesi kaartuvat. kuin kaulakorut, taiturin käten tekemät. Sinun povesi on ympyriäinen malja, josta sekoviini älköön puuttuko; sinun uumasi on nisukeko, liljojen ympäröimä" (Kork.v. 7:1-2).

On valitettavaa, että Korkea Veisu on seurakunnan opetuksessa miltei kokonaan unohdettu. Jos me sitä tutkisimme, ymmärtäisimme paremmin ihmisen ja Jumalan välisen suhteen ja seurakunnan merkityksen Kristuksen morsiamena. Jumalan rakkaus näyttäytyisi meille aivan uudelta puolelta. Ymmärtäisimme senkin, että mekin voisimme tyydyttää Jumalan sydäntä, antaa Hänelle vastarakkauttamme.

Meissä ei Jumalan rakkautta ole Jeesuksen todistuksen mukaan (Joh. 5:42). Pyhän Hengen mukana Jumalan rakkaus tulee meihin asumaan (Room. 5:5).

Tämän rakkauden Jumala haluaa tuntea iloitakseen siitä, poimiakseen "mirhani ja balsamini", syödäkseen "mesileipäni ja hunajani", juodakseen "viinini ja maitoni" (Kork.v. 5:1).

Jumala haluaa takaisin sen minkä Hän on meihin pannut. Seurakunta on Hänen täyteytensä. Hän saa siinä täyttymyksensä. Hän haluaa tulla siinä täyteen voimaansa ja rakkauteensa. Hän haluaisi, että seurakunta ei olisi missään vajaa, ettei siltä puuttuisi mitään armolahjaa, että se rikastuisi Hänessä, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa (1 Kor. 1:5,6).

Muuten ei Jumala pääse maailmassa oikeuksiinsa. Muuten saatana on maailman herra. Muuten "pojan ruumis ei lämpene". Vain rakkauden *koko voima* meissä, seurakunnassa, voi murtaa saatanan kahleet ihmisten ympäriltä. "... ies särkyy lihavuuden pakosta" (Jes. 10:27), "... voitelon tähden" (engl. käännös).

Ei riitä, että seurakunta rukoilee Kristuksen ristillä suoritettujen työn toteutumista. Jumala haluaa useissa tapauksissa, että Golgatan työn vaikutukset tulisivat maailmassa ilmi *seurakunnan kautta*. Seurakunta on Kristuksen ruumis. Jumala vaikutti Jeesuksen ruumiin kautta, kun Hän vaelsi maailmassa. Voimaa lähti Hänestä. Sairaat parantuivat Hänen kosketuksestaan tai koskettamalla itse Häneen. Riivaajat lähtivät ulos Hänen käskystä. Kuolleet heräsivät Hänen suustaan lähtevän sanan voimasta.

Nyt uusi ruumis on lähtenyt liikkeelle Jerusalemin yläsalista. Se on ottanut askeleita Pyhän Hengen voimassa. Ensimmäisinä vuosinaan se todella oli "nisukeko", viljavuori, josta tuhannet ja tuhannet saivat taivaallisen elämän sanan ja syntyivät Jumalan lapsiksi. Se "asteli kauniisti kengissään", alltiuden kengissä, kuten Apostolien teot kertovat. Se vaelsi ympäri silloisen tunnetun maailman viemässä evankeliumia. Se oli todella suuren Kuninkaan tytär, jonka "lanteet kaartuivat kuin kaulakorut" ja jonka "povi oli kuin ympyriäinen malja, josta sekoviini ei puuttunut". Se oli Taiturin kätten suurenmoinen luomus. Se oli Hänen elävä ruumiinsa, Hänen täyteytensä, joka täytti kaiken, minkä Jeesus Kristus, tuo kultainen Pää, oli määrännyt tehtäväksi. Rakkaus vaikutti sen kautta vapaasti, virtanaan. Se oli nopea gaselli ja nuori peura. Jumala oli sen sellaiseksi tehnyt. Hän oli tehnyt sen jalat nopeiksi niin kuin peurojen jalat ja asettanut sen käymään kukkuloillensa (Ps. 18:34; Hab. 3:19). Jumala oli sen voimana, innoittajana, työnantajana, sen tekojen tekijänä.

Tämä ei ollut geehasilaista vaan Elisan kristillisyyttä.

PIETARI

Apostolisessa seurakunnassa tapahtui kaksi samanlaista kuolleista herättämistä kuin Suunemissa oli tapahtunut 900 vuotta aikaisemmin.

Ensimmäisessä tapauksessa Elisan tilalla on apostoli Pietari. Yksi "gaselleista" (Ks. Kork.v. 4:5; 7:3), Tabita eli kreikaksi Dorkas, mikä nimi merkitsee juuri gasellia, kuoli. Suunemin tapaus oli niin Jopen seurakunnan mielessä, vai lienevätkö olleet Jeesuksen suorittamat kuolleista herättämiset, että he eivät tahtoneet antautua kuolemankaan edessä, kun heidän rakas sisarensa oli heidät jättänyt. He lähettivät sanan Pietarille, niin kuin suunemilainen äiti Elisalle: "Tule viipymättä meidän tykömme" (Ap. t. 9:38).

Pietari ei lähettänyt postikorttia: "Olenko minä Jumala, joka ottaa elämän ja antaa elämän", kuten kuningas Joram oli kerran vastannut Aramin kuninkaalle (2 Kun. 5:7). Hän ei myöskään lähettänyt ketään Geehasia paikalle. "Hän nousi ja meni heidän kanssaan." Hän ei ottanut huomioon, että hänen käsikirjassaan ei ollut neuvoa tällaiseen tapaukseen. Hän oli ollut mukana, kun Jeesus oli herättänyt kuolleista 12-vuotiaan tytön. Hän oli ollut paikalla, kun Jeesus oli herättänyt elämään Nainin lesken pojan. Hän oli senkin, miten Lasarus käveli ulos haudasta Jeesuksen käskystä, vaikka oli ollut siellä jo neljättä päivää.

Pietari ei katsonut itseensä. Eihän hän itse olisikaan voinut mitään tehdä. Mutta hänessä oli KRISTUS. Hän vei Kristuksen paikalle. Hän tunsi, että KRISTUS itse tahtoi herättää Tabitan kuolleista, ja siksi hän ei halunnut olla tottelematon. Hänessä asui RAKKAUS, ja rakkaus on väkevämpi kuin kuolema. Rakkaus oli voittanut Golgatalla ja puutarhahaudalla. Miksi rakkaus ei voisi nostaa kuolleista myös Tabitaa?

Pietarin tehtävä oli vain rukoilla ja käyttää Jumalan hänelle antamia valtuuksia. Ja sen hän teki. Hän ulos kaikki itkijät ja hätäilijät, joiden epäusko olisi voinut vain häiritä, ja sulki oven. Hän jäi kahden Tabitan kuolleen ruumiin kanssa, aivan kuin Elisa aikoinaan Suunemissa pojan kanssa. Hän laskeutui polvilleen ja rukoili hartaasti.

Ja uskon rukous voi paljon kun se on harras (oikeastaan: "energinen").

Pietari ei kuitenkaan jättänyt asiaa rukouksen varaan. Sen jälkeen hän kääntyy kuolleen puoleen ja SANOO: "Tabita, nouse ylös!" Ja Jumalan luova sana vaikuttaa. Tabita avaa silmänsä ja nousee istumaan!

Tätä tekee Jeesus! Hän on kuoleman voittaja! Hän voi nostaa kuolleista kenet tahansa. Hän voi avata sinun siteesi, vapauttaa sinut syntiesi ja himojesi kahleista, parantaa minkä sairautesi tahansa, vaikka se olisi syöpä, halvaus, nivelreuma, kuurous, sokeus, sydämen toimintahäiriöt, sisäelinten taudit, mitä tahansa.

Jumalalle on kaikki mahdollista!

Kaikki on mahdollista sille joka uskoo!

Pane luottamuksesi Jumalaan! Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti! Toimi sanan mukaan, niin saat mitä sana lupaa! Pyydä luoksesi seurakunnan vanhimmat rukoilemaan puolestasi ja voitelemaan sinut öljyllä (Jaak. 5:14).

Sanassa on lupaus: ”Ja uskon rukous pelastaa sairaan, ja Herra antaa hänen nousta jälleen; ja jos hän on syntejä tehnyt, niin ne annetaan hänelle anteeksi” (Jaak. 5:15).

Tai sanassa on toinenkin tie: ”Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he... panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi” (Mark. 16:17,18).

Mutta ei tämä sana ole mikään sauva, joka pannaan sairaan: päälle. Se tarvitsee kantajakseen *elävää ihmistä*, ei Geehasia vaan Elisaa, ei Simon noitaa vaan Simon Pietaria. Miestä joka on täynnä Pyhää Henkeä, rakkautta ja voimaa. Miestä jonka kanssa Herra voi yhdessä vaikuttaa.

Mark. 16:20 on syytä lukea tarkkaan. ”Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.” ”Vaikutti” on alkutekstissä ”synergeo”, so. teki työtä yhdessä, oli työtoverina. Kenen kanssa Jeesus Kristus suostuu tekemään työtä yhdessä? Kenen sanaan Hän liittyy? Kenen sanan Hän vahvistaa sitä seuraavien merkkien kautta? Se mies todella ”uskoo” (Mark. 16:17).

Tätä meidän on syytä itse kunkin tutkia Jumalan edessä.

Miksi eivät kuolleet nyt herää? Miksi eivät sairast parane eivätkä halvaantuneet kävele? Miksi eivät sokeat saa näköänsä ja kuurot kuuloansa? Joillekin ehkä näin on tapahtunut, mutta ei kovin monelle.

Kieltäydyn uskomasta, että Jumala ei haluaisi olla nyt sama kuin Jeesuksen kulkiessa maan päällä. Seurakuntaruumis vain ei ole samalla tavalla Pyhän Hengen käytössä kuin Jeesuksen ruumis oli.

PAAVALI

Vielä niinkin myöhään kuin Paavalin kolmannen lähetysmatkan aikana (v. 52--56) tapahtui samanlainen ihme Trooaassa Vähässä Aasiassa, jossa apostoli Paavali viipyi seitsemän päivää. Linaan kertomuksen tähän sellaisenaan.

”Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme kokoontuneet murtamaan leipää, niin Paavali, joka seuraavana päivänä aikoi matkustaa pois, keskusteli heidän kanssansa ja pitkitti puhettaan puoliyöhön saakka. Ja monta lamppua oli palamassa yläsalissa, jossa me olimme koolla. Niin eräs nuorukainen, nimeltä Eutykus (= onnellinen), istui ikkunalla, ja kun Paavalin puhe kesti niin kauan, vaipui hän sikeään uneen ja putosi unen vallassa kolmannesta kerroksesta maahan; ja hänet nostettiin ylös kuolleena. Mutta Paavali meni alas, heittäytyi hänen ylitsensä, kiersi kätensä hänen ympärilleen ja sanoi: 'Älkää hätäilkö, sillä hänessä on vielä henki'. Niin hän meni jälleen ylös, mursi leipää ja söi; ja hän puhui kauan heidän kanssansa, päivän koittoon asti, ja lähti sitten matkalle. Ja he veivät sieltä pojan elävänä ja tulivat suuresti lohdutetuiksi” (Ap. t. 20:7-12).

Varmasti! Se jumalanpalvelus ei hevin jäänyt heidän mielestään. Sanoma siitä kiiri koko Vähään Aasiaan. Jeesus elää! Todella Hän elää. Hän herättää kuolleitakin.

Huomiotamme herättää se tapa, jolla Paavali suhtautuu tapahtumaan. Hänelle se näyttää olevan vain pikku sivuepisodi saarnaamisen välillä. Hän keskeyttää puheensa vain hetkiseksi, käy alhaalla herättämässä kuolleen, palaa heti takaisin ja jatkaa saarnaansa ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kuolleista herättäminen niveltyy mutkattomasti hengellisen kokouksen yhteyteen. Se tuntuu asiaan kuuluvalta. Kokous ei edes lakkaa sen takia.

Ja toden totta! Niinhän Jeesus oli käskenytkin heidän tehdä! Luemme Matt. 10:8: "Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitaalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa."

Maailma pitää tällaista mielettömänä, lääkärit nousevat puhumaan laittomasta lääkärin toimien harjoittamisesta (entä sitten jos kuollut heräisi??). Mutta seurakunta ei saa pitää tätä mahdottomana eikä nykyiseen aikaan soveltumattomana. Jeesus ei ole tätä käskyä koskaan peruuttanut. "Herättäkää kuolleet!" Niin siinä sanotaan. Expressiis verbiis eli nimenomaisin sanoin. Uusi testamentti on todella vallankumouksellisin kirja maailmassa. Kuka voi tällaista vaatia ihmiseltä! Vain Hän joka itse sellaista tekee. Jumala joka antaa elämän ja kuoleman. Ja Jeesus on Jumala.

Jeesus herätti Eutykuksen, ei Paavali. Siksi Paavali ei tuijottanut itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Hän katsoi Jeesukseen. Jos Jeesus halusi Eutykuksen takaisin elämään, se oli Hänen asiansa, ei Paavalin.

Se tapa, jolla Pyhä Henki on piirtänyt tapahtuman Raamatun lehdille, ansaitsee huomiomme. Elisa laskeutui pojan ylitse ja tuli yhdeksi hänen kanssaan. Paavali Jumalan antamassa suuressa rakkaudessa HEITTÄYTYI pojan kuolleen ruumiin ylitse ja KIERSI KÄTENSÄ HÄNEN YMPÄRILLEEN. *Hän syleili ruumista!*

Kuinka vastenmielistä, sanoisivat oppineet teologit, geehasit. Syleillä nyt kuollutta!

Eihän Paavali edes tuntenut tätä nuorukaista Eutykusta. Ei tämä ollut hänen sukulaisensakaan. Eikö? Vielä enemmän: tämä oli hänen *veljensä*. Veli Kristuksessa. Kenties Paavalin hengellinen poikakin evankeliumin kautta. Tämä oli hänelle rakas.

Rakastammeko me veljiä, vaikka he eivät kuuluisikaan samaan seurakuntaan kuin me? Rakastammeko, vaikka he eivät rakastaisi meitä?

Raamattu sanoo: "Puhdistakaa sielunne totuuden kuuliaisuudessa *vilpittömään* veljenrakkauteen ja rakastakaa toisianne *hartaasti* puhtaasta sydäimestä" (1 Piet. 1:22).

Jae kannattaisi lukea moneen kertaan, sana sanalta. Se osoittaa, miten kaukana me olemme todellisesta raamatullisesta kristillisyydestä. Emme ole totuudelle kuuliaiset. Meillä ei ole *vilpitöntä* veljesrakkautta. Ja me emme rakasta *hartaasti* emmekä *puhtaasta* sydäimestä.

"Hartaasti" on kreikan kielessä ektenos, so. hartaasti, kestävästi, lakkaamatta, *innokkaasti*.

Tällaista oli Paavalin rakkaus, Jumalan rakkaus hänessä. Se laskeutuu alas saarnatuolista tuntemattoman kuolleen uskovan nuorukaisen tähden, heittäytyy hänen ylitseen, samastuu hänen kanssaan, syleilee ltkien, rukoillen, rakastaen.

Paavali tekee Pyhän Hengen johtamana aivan samalla tavoin kuin Elisa oli tehnyt kauan sitä ennen Suunemissa. Todella Raamattu on Jumalan sanaa, elävää sanaa alusta loppuun. Sitä on ohjannut sama Jumalan Henki.

Ja Jumalan toimintaperiaatteet eivät ole muuttuneet. Samoin kuin Hän toimi Elisan kautta, samoin Hän toimi Paavalin kautta 900 vuotta myöhemmin. Miksi Hän ei toimisi nytkin samalla tavalla 2000 vuotta myöhemmin - tänään? Ei Jumala ole muuttunut. Me vain olemme muuttuneet.

Kuolema väistyi kummassakin tapauksessa *rakkauden voimasta*, joka tulvia Jumalalleen täysin ja eheästi antautuneen palvelijan kautta. Heillä oli *rakkauden kautta* vaikuttava usko (Gal. 5:6). *Jeesuksen usko*, ei Elisan tai Paavalin. *Jeesuksen voima*, ei Elisan tai Paavalin.

Paavali ei ollut mitään (2 Kor. 12:11). Hän tunsu olevansa kaikkia muita vähäisempi, suurin kaikista syntisistä. Hän oli vain nolla. Mutta Jumala voi käyttää nollia, ja vain nollia, ei ykkösiä, saati sitten kympejä.

Paavali antoi itsensä. "Ja minä olen mielelläni uhraava kaikki, UHRAAVA ITSENIKIN, teidän sielujenne hyväksi" (2 Kor. 12:15).

Tässä on Paavalin salaisuus. Syy, miksi Jumala saattoi käyttää häntä niin valtavasti. "Ja Jumala teki ylen voimallisia tekoja Paavalin kätten kautta, niin että vieläpä hikiliinoja ja esivaatteita hänen iholtansa vietiin sairasten päälle, ja taudit lähtivät heistä ja pahat henget pakenivat pois" (Ap. t. 19:11,12).

Miksi se ei voisi olla totta tänä päivänä?

Miksei tämä voisi kuulua seurakunnan, minkä tahansa seurakunnan, jokapäiväiseen ohjelmaan? Miksei myös tämän ajan sananjulistajista voitaisi sanoa samoin?

Tämä kysymys täytyy esittää. Jumalan kunnian ja Raamatun auktoriteetin takia se kysymys on tehtävä. Maailmakin niin kysyy. Miksi sitten seurakunta tyytyy niin vähään? Miksi se tyytyy olemaan vain saarnaava seurakunta tai veisaava seurakunta tai erilaisten harrastustoimintojen näyttämö, eräänlainen klubi, jonne samanmieliset kokoontuvat? Miksei se pyri samanlaiseen voimaan ja voiteluun kuin alkuseurakunnalla oli?

Tämä on seurakunnan kohtalonkysymys. Ja se on myös maailman kohtalonkysymys. Maailman ainoa toivo on Kristus, Kristus *seurakunnan kautta*. Mutta onko seurakunta Kristuksen ja maailman välissä estämässä maailmaa näkemästä Kristusta sinä voimallisena joka Hän on, rakastavana Vapahtajana, sairaiden parantajana, riivaajien Herrana ja kuolleista Herättäjänä. Tällaisena maailma muistaa Jeesuksen evankeliumeista. Mutta tällaisena se ei näe Kristuksen ruumista, joka on sen keskellä maailmassa. Se ei ole "nisukeko", viljavuori, vaan esitelmien pitäjä ja erilaisten kirkollisten "toimitusten" suorittaja. Missä ovat Jumalan teot?

Olemmeko kelmeä kuu auringon ja maan välissä? Auringon pimennys? Kun kuu on pimeä niin maakin on pimeä. Kuun tulisi välittää auringon valo maahan. Tekeekö se sen?

Tekee, jos kuu lopettaa olemasta aurinko ja tulee todella vain kuuksi. Jos seurakunta ja sen yksityiset jäsenet tulevat Paavalin tavoin alas korkeudestaan, omahyväisyydestään, tekopyhyydestään, eristyneisyydestään ja ulos tavanomaisista hurskauden harjoituksistaan, piilostaan, luolistaan. Alas maailmaan. Syleilemään kuolleita. Pojan ruumista.

Jos seurakunta kuolee pojan tähden, pojan puolesta.

KUOLE POJAN PUOLESTA

Missä oli Elisan voiman salaisuus? Missä Pietarin? Missä Paavalin?

Miksi emme me?

Vastaus tähän seurakunnan kohtalonkysymykseen löytyy Toisen Kuningasten kirjan 2. luvusta. Tämän tärkeän luvun edessä meidän täytyisi paljon viipyä ymmärtääksemme, mitä Jumala tahtoisi meissä tapahtuvan.

”Silloin, kun Herra oli vievä Elia tuulispäässä taivaaseen, kulkivat Elia ja Elisa Gilgalista. Ja Elia sanoi Elisalle: 'Jää tähän, sillä Herra on lähettänyt minut Beeteliin asti.' Mutta Elisa vastasi: 'Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua.' Ja he menivät Beeteliin. Beetelissä ovat profeetanoppilaat tulivat Elisan tykö ja sanoivat hänelle: Tiedätkö, että Herra tänä päivänä ottaa sinun herrasi pois sinun pääsi ylitse?' Hän vastasi: 'Tiedän kyllä; olkaa vaiti.' Ja Elia sanoi hänelle: 'Elisa, jää tähän, sillä Herra on lähettänyt minut Jerikoon.' Mutta hän vastasi: 'Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua.' Ja he tulivat Jerikoon. Niin Jerikossa ovat profeetanoppilaat astuivat Elisan tykö ja sanoivat hänelle: Tiedätkö, että Herra tänä päivänä ottaa herrasi pois sinun pääsi ylitse?' Hän vastasi: 'Tiedän kyllä; olkaa vaiti.' Ja Elia sanoi hänelle: 'Jää tähän, Sillä Herra on lähettänyt minut Jordanille.' Mutta hän vastasi: 'Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua.' Niin he kulkivat molemmat yhdessä. Mutta myös profeetanoppilaita lähti matkaan viisikymmentä miestä, ja he asettuivat syrjään jonkun matkan päähän näiden kahden pysähtyessä Jordanille. Niin Elia otti vaippansa, kääri sen kokoon ja löi veteen: ja vesi jakaantui kummallekin puolelle, ja he kävivät molemmat virran yli kuivaa myöten. Kun he olivat tulleet yli, sanoi Elia Elisalle: 'Pyydä minua tekemään hyväksesi jotakin, ennen kuin minut otetaan pois sinun tyköäsi.' Elisa sanoi: 'Tulkoon minuun sinun hengestäsi kaksinkertainen osa' ”

(2 Kun. 2:1-9).

Ei tämä ollut Elisan uskoontulo. Siitä on kerrottu Ensimmäisen Kuningasten kirjan 19:19-21:ssä. Lue nämä jakeet. Näet sieltä, miten Jumala kohtasi nuorta Elisaa, kun hän oli kyntämässä härjillään.

Elisa oli lähtenyt seuraamaan Eliaa. Hän oli jättänyt kotinsa, isänsä ja äitinsä, työnsä, ammattinsa, tulevaisuuden suunnitelmansa.

”Tiedäthän, mitä MINÄ olen sinulle tehnyt.”

Sen hän oli tullut tietämään. Ja siksi hän ei voinut olla ”tottelematta taivaallista näkyä”. Hän otti kauneimman härkäparinsa ja teurasti sen.

Mikä ihana lähtö! Esikuvallinen kenelle tahansa Herran kutsumalle. Kun Jumala kutsuu, kutsuun on vastattava viipymättä. Elisa ei aikaillut. Hän ei katsonut taakseen.

”Ei kukaan, joka laskee kätensä auran ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan” (Luuk. 9:62).

Maanviljelijä tiesi, että kyntäminen on tarkkaa työtä. On katsottava koko ajan eteenpäin, sinne, mihin härät kulkevat, eikä vilkuiltava taakseen. Muuten vako ei tule suora.

Nyt Elisa oli laskenut kätensä toisenlaisen auran kurkeen. Siinä oli ehdottomasti katsottava vain Israelin Jumalaan. Edelläkulkijaan, tien Aukaisijaan. Siksi Elisa jätti kaiken.

Oli kuitenkin jotakin, jota Elisa ei ollut vielä jättänyt. Hän oli jättänyt synnin ja maailman, *mutta hän ei ollut jättänyt itseänsä*.

Tästä uudesta ratkaisusta kertoo 2 Kun. 2. luku. Uskoontulo oli ollut kuolemisen alkua. Tässä näemme lopullisen *kuolinkamppailun*.

Tässä Elisa-niminen mies kuolee, ja *Jumala* elää. Tässä synnytetään *Jumalan mies*. Koskaan ennen tätä nimitystä ei käytetä Elisasta. Hän on vain profeetanoppilas Elisa, yksi monista. Tämän jälkeen käytetään hänestä nimeä *Jumalan mies* peräti 27 kertaa, enemmän kuin kenestäkään muusta Raamatussa. Elia on saanut tämän nimen seitsemän kertaa, Mooses kuusi.

Miten minusta tulisi Jumalan mies?

Siten, että sinä kuolet. Miehen täytyy olla Jumalan, kokonaan, täydellisesti, ehdottomasti, ollakseen Jumalan mies. Eivät ne kaikki ole Jumalan miehiä, Jumalan todellisia palvelijoita, joita ihmiset kutsuvat. Vain kuolleet ovat. Eivät elävät.

Tässä oli kysymyksessä Elisan hautajaiset.

Jordan on oman minän hauta.

Vain harvat menevät sen yli.

Tämä on seurakunnan kriittinen piste. Tämä on jokaisen uskovan kriittinen kohta. Tätä Jumala odottaa ja kaipaa. Kuolemista. Taivaassa seurataan milteipä henkeä pidättäen vaellustamme. Kutsutaan, vedetään, houkutellaan Jordanille. Mutta useimmat kääntyvät pois. Nämä 50 profeetanoppilasta kuvaavat tätä joukkoa. Hekin lähtivät Elisan ja Elian mukana matkalle kohti Jordania ja sen takana hämmöttävää erämaata. Heistä sanotaan kuitenkin: ”... he asettuivat syrjään jonkun matkan päähän näiden kahden pysähtyessä Jordanille.”

Vain yksi meni yli 50:stä. Kaksi prosenttia! Kuolema on harvinainen Jumalan seurakunnassa. Kuolema pelottaa. On helpompi elää, olla muitten mukana, joukossa, se on turvallisempaa. Ei tarvitse pelätä fanaatikon nimeä. Voi tehdä niin kuin muut tekevät. Niin kuin Beetel tekee.

Vaatii rohkeutta lähteä ulos rivistä.

Se tuo mukanaan vaikeuksia. Se vie yksinäisyyteen. Se merkitsee luopumista ystäväistä. On mentävä pelottavaan erämaahan. Kuljettava outoja, vieraita teitä. Ei siellä näy seurakunnan turvallisia maamerkkejä. Paimenet ja profeetat eivät ole enää ohjaamassa tietä. Ihmisiltä ei enää saa tukea. Aletaan pitää omituisena, "hurahtaneena", ylihengellisenä tai sielullisena. Epäraittiina. Irtolaisena. Varottavana. 'Huonona esimerkkinä. Varoittajiakin löytyy. Tie käy kapeammaksi ja kapeammaksi.

Mutta edellä kulkee yksi, joka on jo käynyt samaan kuolemaan - Elia. Hän on tässä Jeesuksen Kristuksen esikuva. Nimi merkitsee "Jumala on Herra". Elisa luottaa häneen. Elia on turvallinen. Hän ei tee erehdyksiä. Hän tietää.

Elia koettelee Elisaa Gilgalissa, Beetelissä ja Jerikossa. Se on Elisan testi. Hän voittaa askel askeleelta itsensä. Hänessä kuolee jotakin kerta kerralta. Aina kun hän vastaa tuon saman "niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää, minä en jätä sinua", sisäinen kuorma on keveämpi, askel lennokkaampi, mieli iloisempi.

Tätä Elisa on sisäisesti kaivannut. Tämä on vastaus hänen rukouksiinsa. Kuoleminen!

Niin juuri. *Oma minä*, se on ollut Elisan suurin este. Hänkin olisi halunnut tehdä niitä tekoja, joita hän näki Elian tekevän, herättävän jopa Sarpatin lesken pojan kuolleista (1 Kun. 17:17-22), mutta hän ei ollut voinut.

Miksi en minä, Elia?

"Sinä et ole vielä kuollut, Elisa. Mutta maltahan, kun Herra ottaa minut pois, minä vien sinut Jordanin yli, ja silloin sinä kuolet."

Nyt oli tullut kuolemisen aika.

"Aika on syntyä ja aika kuolla."

Nyt on seurakunnan kuolemisen aika.

Nyt Herra kutsuu jokaista uudestisyntynyttä lastaan Jordanille Karitsan askelissa.

Älä väistä kuolemaa, seurakunta!

KUOLE POJAN PUOLESTA! (Ps. 9:1).

Ellet sinä kuole, ei pojan ruumis koskaan lämpene!

Ymmärrätkö?

Elisa oli valmis *maksamaan hinnan*. Hän ymmärsi, että hinta oli hänen oma minänsä, hän itse. Hän oli päättänyt kulkea *koko* tien loppuun asti, maksoi mitä maksoi.

Siksi hän *kulki ohi* Gilgalin muotojumalisen, ympyrässä (Gilgal = ympyrä) kulkevan uskonnollisuuden. Se ei häntä kiinnostanut. Sieltä Geehasi oli lähtöisin.

Siksi hän kulki myös ohi Beetelin. Tämä ratkaisu eli vaikeampi. Beetel oli hänen "kotiseurakuntansa" (Beetel = Jumalan huone). Siellä oli eläviä Jumalan lapsia, profeetanoppilaita, samanlaisia kuin hän itsekin. Hän tunsu heidät kaikki. He olivat hänen veljiään. Hän rakasti heitä ja he rakastivat Heillä oli tietoa Jumalasta ja Jumalan sanasta. Siellä olisi ollut hyvä viipyä heidän kanssaan.

Mutta Jumalan tiet eivät ole meidän teitämme eivätkä Hänen ajatuksensa ole meidän ajatuksiimme. Meidän tulisi pelätä asettua Jumalan tielle, kun Hän kutsuu Elisan ulos Beetelistä. Profeetanoppilaat eivät sitä ymmärtäneet. He pitivät Elisaa

liioittelijana. Anna Elian mennä yksin kuolinpaikkaansa! Jää sinä tänne meidän joukkoomme, Elisa! Sitä he tarkoittivat puheellaan.

Ei, minä EN VOI. En voi olla tottelematta taivaallista näkyä (Ap. t. 26:19).

Suokaa anteeksi, että tuotan teille mielipahaa. En pyri olemaan suurempi kuin te. Minulla ei ole mitään uutta oppia. En halua perustaa uutta seurakuntaa. Tulen jatkuvasti olemaan yhtä teidän kanssanne, rakastamaan teitä. Palaan joskus kokouksiinne. Voin puhuakin niissä, jos haluatte. Mutta nyt tämä on minun tieni, Jumalan tie minulle, en voi sille mitään. ”Voi minua, ellen evankeliumia julista” (1 Kor. 9:16). Rukoilkaa puolestani! Älkää arvostelko, älkää tuomitko! Ette ehkä ymmärrä, mutta pysyköön veljellinen rakkaus.

Jotakin tällaista Elisa lienee puhunut.

Ihmisten puheita hän ei kuunnellut. ”Olkaa vaiti.”

”Mutta kun hän, joka äitini kohdusta saakka on minut erottanut ja kutsunut armonsa kautta, näki hyväksi *ilmaista minusssa Poikansa*, että minä julistaisin evankeliumia hänestä pakanain seassa, niin minä heti alun pitäenkään en kysynyt neuvoa lihalta ja vereltä” (Gal. 1:15,16).

Jumala halusi ilmaista Elisassa Poikansa.

Miten? Kuoleman kautta.

Tätä Elisa itsekin janoi. Siksi hän ei pysähtynyt. Ja hänen intonsa sai joitakin profeetanoppilaita seuraamaan häntä Beetelistä. Mutta he pysähtyivät jonkun matkan päähän Jordanista. Näky oli liian kauhea. Kaksi miestä kulkemassa leveään virran poikki. Tätä me emme kestä! Tämä on liikaa! Menköön Elisa, me palaamme kotiin.

Jeriko oli vain lisännyt Elisan halua kuolla. Se oli kirottu paikka, kuoleman paikka. Sen asukkaat olivat väsyneitä ja nääntyneitä. Heillä ei ollut elävää vettä. Jotkut profeetanoppilaat tekivät siellä työtä, mutta he eivät voineet auttaa jerikolaisia. Beetelin apu ei ollut riittävä. Jeriko oli Beetelin lähetyskenttä. Beetelin tilikirjoissa näkyikin tietoja tehdystä työstä, mutta elämää ei ollut syntynyt. Ei ollut herätystä. Ei näkynyt Jumalan tekoja.

”Jos Jumala haluaa minun kauttani tuoda pelastuksen Jerikolle, niin minä menen. Herra, ota minut!”

”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne” (Room. 12:1).

Jumala ei halua enää kuolleita eläimiä kuten Jerusalemin temppelipalveluksessa. Hän haluaa eläviä ihmisiä. Jumalasta eläviksi tulleita. Pyhän Hengen kautta uudestisyntyneitä. He ovat Jumalalle mieluisia, otollisia uhreja. Mutta uhrin täytyy olla pyhä, pyhitetty Jeesusuksen veressä ja Jumalan Hengessä. Kaikki synti täytyy tunnustaa ja panna pois. Jumalalle kelpaava uhri on pyhä.

Oletko sinä pyhä?

Sinunkin ainoa järjellinen, looginen jumalanpalveluksesi olisi tehdä näin. Oletko uskoon tultuasi tietoisesti luovuttanut ruumiisi Pyhän Hengen temppeliksi, Jumalalle eläväksi, pyhäksi uhriksi?

Tämä uusi ratkaisu puuttuu useimmilta. Siksi puuttuu myös voima.

Se on Jordan. Se on vanhan ihmisen kuoleminen.

Ei kukaan voi todella auttaa Jerikoa, kuolemaan tuomittua maailmaa, sen synnin kirouksessa kulkevia onnettomia ihmisiä, ellei hän ole mennyt Jordanin yli.

Oletko sinä mennyt? Vai istutko edelleen Beetelissä muitten joukossa? Tai ehkä olet ollut Jerikossa työssä ja käynyt Jordanin lähelläkin, mutta emmit. Katselet ”jonkun matkan päästä”?

Mene tänään! Älä viivyttele! Jeesus kutsuu sinua!

”Kuule, kuinka Jeesus kuiskaa.

Kuule, kuinka Jeesus kuiskaa.

Tule, seuraa mua vain.”

Sano niin kuin Elisa: ”Minä en jätä sinua”.

Jeesus, minä haluan seurata sinua koko tien.

Ruut vastasi samoin kun häntä kutsuttiin seuraamaan Noomia ja Herraa:

”Älä vaadi minua jättämään sinua ja kääntymään takaisin, pois sinun tyköäsi. Sillä mihin sinä menet, sinne minäkin menen, ja mihin sinä jäät, sinne minäkin jään; sinun kansasi on minun kansani, sinun Jumalasi on minun Jumalani. Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne tulla haudatuksi. Herra rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos muu kuin kuolema erottaa meidät” (Ruut 1:16,17).

Olemme kyllä ymmärtäneet, että minun on seurattava Karitsaa ”mihin ikinä hän menee” (Ilm. 14:4). Mutta olemmeko ymmärtäneet, että syvimmissä mielessä se merkitsee tätä: ”missä sinä kuolet siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne tulla haudatuksi”?

Jeesus kuoli Golgatan ristillä. Hänen ruumiinsa kannettiin hautaan. Samaa kuvaa käyttää Jumalan Henki Roomalaiskirjeen 6. luvussa uskovista. Oletko valmis sanomaan Jeesukselle: minäkin tahdon kuolla?

Tosiasiassa *me olemme jo kuolleet* Jeesuksen kanssa ristillä. ”... meidän vanha ihmistemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu” (Room. 6:6). Kuollut vain kummittelee, se ei halua mennä hautaan. Sinun itsesi on se sinne vietävä! ”... *pitäkää* itsenne synnille kuolleina” (Room. 6:11).

Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne tulla haudatuksi.

Tahdotko?

Jos et tahdo, olet tottelematon Jumalan äänelle. Ristin työ ei silloin sinussa kokonaan toteudu. Omistat syntien anteeksi saamisen, mutta vanha ihminen elää vielä. Ja siksi Jumalan täytyy odottaa. Hän ei koskaan mene ristin ohitse. Kaiken sillä täytetyn täytyy toteutua meissä, ennen kuin Jeesuksen ylösnousemuselämä voi vapaasti virrata.

Ensin kuolema, sitten elämä.

Ensin risti, sitten voima.

Ensin pääsiäinen, sitten helluntai.

Me ryntäämme suoraan helluntaihin, menemme ristin ohi.

Se johtaa vain vääristelyihin, väärään hengellisyyteen, lihallisuuteen, sielullisuuteen, pettymyksiin, harhoihin.

Nyt tarvitaan, ei vain armolahjojen opetusta, vaan myös kuolemisen opetusta. Ja siihen näyttää vain harva pystyvän, koska kuolleita on Beetelissä vähän. Kuolema kauhistuttaa. Helpompaa on

pysyä totunnaisissa ympyröissä. Ei loukkaa ketään. Eikä tarvitse itsekään murtua.

Mutta ellei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, se jää yksin.

Hedelmiä ei synny. Vain tekohedelmiä. Ne eivät pysy kauaa. Ne putoavat maahan. Syntyy keskosia (2 Kun. 2:19).

Kuole pojan puolesta!

Tässä on tie herätykseen, Jumalan voimaan, Jumalan tekoihin.

Ainoa tie.

Ei ole oikotietä Jumalan voimaan.

Sellaiset oikotiet on paljastettava ja osoitettava vääriksi. Ne eivät ole Herran teitä. Ne saattavat olla saatanallista jäljittelyä. Saatana jäljittelee aina Jumalaa. Se koettaa pitää meidät pois ristin tieltä, saada meidät tyytymään helpompaan, laveampaan; tiehen, jolla meidän ei vain tarvitsisi *uhrata itseämme*.

Saatana saa sinut aina karttamaan nöyryymistä, uhria, alttaria, antautumista Jumalalle, ristin ottamista, rukouskammiota. Se haluaa itse olla maailman jumala ja ihmisten suutelevan sen viitan lievettä.

Sanokaamme Ruutin tavoin: "Herra rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos muu kuin kuolema erottaa meidät." Pysy Jeesuksen kanssa. Silloin ei kuolemakaan sinua erota Hänestä. Kohtaat Hänet heti sen jälkeen kirkkaudessa.

Elisa oli uskollinen. "Niin he kulkivat molemmat yhdessä."

Miten paljon siihen sisältyykään! Yhteistä keskustelua, yhteistä iloa, yhteistä tuskaa, yhteistä kärsimistä ihmisten tähden. Kuinka paljon sinulla on yhteistä Jeesuksen kanssa? Tiedätkö, että Jeesus haluaa jakaa kaiken kanssasi? Uskovat haluavat vain ilon, mutta Jeesus haluaisi jakaa myös tuskan heidän kanssaan. Harvat ovat valmiit kärsimään yhdessä hänen kanssaan.

Se on kuitenkin suurempi luottamuksen osoitus.

Se on armoa. Etuoikeutta.

"Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös *kärsiä* hänen tähtensä, teidän, joilla on sama taistelu mitä näitte ja nyt kuulette minun taistelevan" (Fil. 1:29,30).

Paavali houkuttelee tässä Filippin uskovia kärsimään Jeesuksen kanssa niin kuin Elisa houkutteli Beetelin profeetanoppilaita Jordanille. Harvat kuitenkin seurasivat Elisaa ja Paavalia. On helpompaa "ainoastaan uskoa häneen".

Mutta on suurempaa olla Jeesuksen taistelutoveri. Taivaallinen miekkamies, sotaan harjoitettu, jokaisella miekka kupeellansa öitten kauhuja vastaan (Kork.v. 3:8).

"Tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä."

HUONOA VETTÄ

Seurakunnan tila on kyllä hyvä (2 Kun. 2:19). Ulkonaiset olosuhteet ovat loistavat. On oma kirkko. On hieno organisaatio.

Työntekijät ovat hyvin koulutettuja. On kaikki mahdollisuudet laajaan hengelliseen työhön. Mutta jotain puuttuu. Tärkein. "Vesi on huonoa"

Vesi on Jumalan sana. Se pesee ja puhdistaa. Siitä puhuvat Joh. 3:5, Ef. 4:26, ym.

Vesi ei ole puhdasta, ellei saarnaaja ole puhdas ja ellei hän ole saanut sanaa suoraan Jumalalta Pyhän Hengen kautta.

Ja hän ei sitä saa, elleihän seiso Jumalan neuvottelussa (*sod* = luottamuksellinen keskustelu).

"Jos he olisivat seisoneet minun neuvottelussani, niin he julistaisivat minun sanani kansalleni ja kääntäisivät heidät pois heidän pahalta tieltään ja pahoista teoistansa" (Jer. 23:22).

Tämä on tavattoman tärkeä jae.

Siinä on JOS. JOS he olisivat seisoneet.

Harvoin kuulee saamasta, että sen pitjä on seissyt *Jumalan* edessä, ollut luottamuksellisessa keskustelussa, jossa *Jumala* on pannut sanat hänen suuhunsa, *tätä tilaisuutta varten, näitä ihmisiä varten*.

Sana voi olla aivan oikeakin. Se voi olla täysin raamatullinen! Mutta se ei ole tätä tilaisuutta varten, näitä ihmisiä varten. Se sopisi johonkin toiseen tilaisuuteen tai saarnaajalle itselleen. Saarnaaja otti sen omasta taskustaan, kun ei viitsinyt mennä Herran eteen pyytämään uutta tuoretta sanomaa. Tai hän varasti sanan toiselta. Hän oli sen äskettäin lukenut tai kuullut toisen puhuvan. Tuhannet saarnat alkavat sanoilla: "Kuulin äskettäin veli X:n sanovan saarnassaan..." tai "Luin juuri Y:n kirjan, jossa hän sanoo..."

Tällaisen saarnamiehen tulisi pelätä Jer. 23:30:n sanaa: "Katso, sen tähden minä käyn niiden profeettain' kimppuun, sanoo Herra, jotka *varastavat* minun sanani toinen toiseltansa".

Ja hänen tulisi pelätä Jer. 23:31:n sanaa: "Katso, minä käyn niiden profeettain kimppuun, sanoo Herra, jotka ottavat sanansa *omalta kieleltään*, mutta sanovat: 'Se on Herran sana'."

Oman kielen sana ja varastettu sana eivät ole Herran sanaa.

Siitä ei ole mitään hyötyä (Jer. 23:32).

Ja sitten me rohkenemme vielä julkeasti hieroa käsiämme sellaisen saaman jälkeen ja 'sanoa tyytyväisinä: "Herran sana ei tyhjänä palaja" (Jes. 55:11)!

Mutta oliko se Herran sana?

Jos he olisivat seisoneet *minun* neuvottelussani, niin he kääntäisivät heidät pois heidän pahalta tieltään ja pahoista teoistansa.

Kukaan ei kääntynyt. Sairas ei parantunut. Kuollut ei herännyt. Miksi? Koska julistaja ei seissyt Herran edessä. Hänellä ei ollut Herran sanaa.

Ja sitten me vielä sanomme: nyt ei ollut Jumalan aika. Aina kaikki meidän mielestämme tapahtuu viiden tai kymmenen vuoden kuluttua.

Mutta tapahtuiko?

Millaista tekopyhyyttä!

Ja tätä kutsutaan saarnaamiseksi ja sananjulistamiseksi!

Onko näillä julistajilla käsitystäkään siitä, millaista Jumalan sanan julistuksen todella tulisi olla?

Georges Bemanosin kirjan sitaatti valottaa mainiosti asiaa.

Onko saaman oltava oppinut esitelmä? Ajan kuva? Katsaus yhteiskuntaamme? Hengelliseen tilanteeseen?

Kaikkea tätä olemme kuulleet kyllästyksiin asti. Ja haukotelleet. Paatumus on vain syventynyt. Ja eräät ovat livahtaneet takaisin maailmaan. Siellä on haus Kempaa.

"Mitä tekevät oljet jyvien seassa?" (Jer. 23:28).

Vesi on ollut huonoa.

Millainen sitten on Jumalan sana, kun se tulee?

"Eikö minun sanani ole niin kuin TULI, sanoo Herra, ja niin kuin VASARA, joka kallion murtaa?" (Jer. 23:29).

Tuli ja vasara.

Hehkuva rauta (Bernanos).

Nykyaikaisilla saarnoilla korkeintaan pyyhitään pölyjä. Tai lisätään niitä. Kalliota niillä ei murreta eikä mullisteta (Job 28).

Ja siksi ihmissydämet, nämä kovat kivet, pysyvät muuttumattomina. Eikä kääntymisiä tapahdu. Korkeintaan käännetään kylkeä, seurakuntaa. Jos syntyy, syntyy keskosa.

Ellei ihmissydän muutu sanan alla, ei synny mitään pysyvää.

Vain SANA voi sen murtaa ja muuttaa. Kun se on *tuli* ja *vasara*. Pois pinsetit! (Bemanos).

Missä ovat ne julistajat, joille Jumala voi uskoa tulensa ja vasaransa? Jotka rohkenevat siihen tarttua?

Tuli (ja sen mukana sana) ei lankea julistajan sydämeen, ennen kuin hän menee Jordanin yli. Oman minä haudan kautta.

Siellä tuli lankesi Elisan päälle. Jumalan kaksinkertainen osa, Elian Henki laskeutui hänen päällensä. Sen tunsivat profeetanoppilaat, jotka olivat odottaneet Jordanin toisella puolella. He kumartuivat Elisan edessä maahan. Vesi oli jakaantunut molemmille puolille aivan niin kuin Eliakin lyödessä Jordanin veteen. Valtuudet oli saatu. Profeetta, Jumalan mies oli syntynyt. Nyt saattoi tapahtua. Elisan teot loppuivat. Nyt alkoivat Jumalan teot.

Ja tapahtui. Jeriko sai pelastuksen. Elisa menee tynesti keskelle kuolemaa ja sanoo: "Tuokaa minulla uusi malja ja pankaa siihen suoloja."

Uusi malja on pelastuksen malja. "Minä kohotan pelastuksen maljan (kos) ja huudan avukseni Herran nimeä" (Ps. 116:13).

Mutta nyt se ei enää ollut jotakin Elisan ulkopuolella olevaa, teoriaa, vaan se oli *hänen maljansa*.

"Sinä voitelet minun pääni öljyllä; *minun maljani* on ylitsevuotavainen" (Ps. 23:5).

Jumalan yltäkyläinen elämä, Pyhän Hengen täyteys, *asui* hänessä.

Seurakunnan tulisi olla tämä malja. Korkeassa Veisussa Herra sanoo morsiamestaan, Kristuksen seurakunnasta: "Sinun povesi on ympyriäinen malja, josta sekoviini älköön puuttuko" (Kork.v. 7:2).

Malja janoisten huulille.

"Olkoon suusi kuin jalo viini. Viini, joka helposti valahtaa rakkaaseeni ja kostuttaa nukkuvien huulet!" (7:9).

Ja seurakunnan tulisi olla myös suolat.

"Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi" (Matt. 5:13).

Geehasilainen uskonnollisuus on mauttomaksi tullut suola. Se ei kelpaa mihinkään. Se heitetään pois. Ihmiset sitä tallaavat.

Jokainen ihminen on *tulella suolattava* ja jokainen uhri on suolalla suolattava (Mark. 9:49).

Pyhällä Hengellä täytyminen on se välttämätön "suolaus", joka tekee uskovasta kelvollisen. Mutta vain *uhri* suolataan. Olenko minä uhri alttarilla?

Jerikon profeetanoppilaisissa ei ollut suolaa. Heistä ei ollut hyötyä. Heissä ei ollut tulta.

"Olkoon teillä suola itsessänne."

"... jos suola käy suolattomaksi, millä te sen maustatte" (Mark. 9:50).

Suolatonta suolaa yritetään Gilgalissa ja osaksi Beetelissäkin maustaa monella tavalla. Sielullisilla konsteilla, eleillä, suurella äänellä, kaunopuheisuudella, erikoisilla aiheilla ja otsikoilla, rehevillä mainoksilla, käyttämällä julkkiksia ja esiintyviä taiteilijoita, järjestämällä paneeleja ja lounaita. Loppumattomiin.

Mikään ei auta. Pojan ruumis ei lämpene. Kuollut ei herää. Jos sitä enää yritetäänkään. Konsteista on tullut itsetarkoitus. Rooli. Rituaali. Rutiini. Siinä kaikki. Mylly jauhaa.

Sanojen inflaatiota!

Ei ole aina kaukana hurmoskaan tässä tohinassa (1 Kun. 18:29).

Kun on "herätystä", niin täytyyhän sitä huutaa ja hihkua, että se huomattaisiin. Ja kun on "armolahjojen aika", niin kielillä puhuminen vain käyntiin, vaikka ensi kertaa alttarille tullessa ja armolahjoista täysin tietämättömässä vaikka väkisin!

Tämä on jo vaarallista Jumalan tekojen mestaroimista.

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä. vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen" (1 Kor. 13:1).

Hyväksyn ehdottomasti kielillä puhumisen. Se on raamatullista. Olen Jumalan armosta saanut itse käyttää tätä lahjaa enemmän kuin kaksikymmentä vuotta. Mutta vain rakkauden kautta se vaikuttaa. Jumalan elävän Hengen vaikutuksesta. Kun astia on puhdas. Ja täysi. Ei kukaan voi puhua kielillä, ellei malja ole täysi. Jos sekoviini puuttuu, turhaa silloin on odottaa "ihmisten ja enkelien kieliä".

Monet sielut ovat vain vioittuneet sellaisessa kopeloinnissa. Moneen sieluun on jäänyt paha vamma, kenties iäksi. Moni kyllästyy kokonaan kristinuskoon kohdatessaan sen tällaisessa muodossa.

On muistettava Korkean Veisun kolminkertainen varoitus: "Älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, ennen kuin se itse haluaa" (Kork.v. 2:7; 3:5; 8:4).

Kysymys on rakkaudesta Jeesukseen. Ja rakkaus on aina vapaaehtoista. Rakkautta ei voi komentaa. Ihmistä ei pidä väkisin pakottaa rakastamaan Jumalaa. Meidän täytyy kunnioittaa ihmistä niin kuin Jumala kunnioittaa. Hän antaa valinnanvapauden kaikkiin askeliimme. Ulos siis kaikki käskijät, tyrannit ja Diotrefeet seurakunnasta! Sieluja ei kukaan saa hallita ja vallita. Ne ovat Kristuksen.

Galatalaiskirje on hyvin ajankohtainen monen kristillisyyden nimellä kulkevan ryhmittymän kohdalla. Jumalaa etsivien olisi syytä tutustua tämän kirjeen sanomaan, esimerkiksi sanaan: "Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen" (Gal. 5:1).

Olkaa varuillanne! Diotrefeet (2 Joh. 9) ovat liikkeellä sitoakseen sieluja itseensä eikä Kristukseen. He haluavat aina olla ensimmäisiä. He ajavat veljiä pois seurakunnasta. He tahtovat "eristää teidät, että teillä olisi intoa heidän hyväksensä" (Gal. 4:17). Siksi he leimaavat muut seurakunnat vääraoppisiksi ja varoittavat niissä käymästä. Paavia he moittivat, mutta itse ovat paaviakin paavillisempia.

Älkäämme suinkaan jokaista henkeä uskoko!

Tutkikaamme henget, ovatko ne Jumalasta (1 Joh. 4:1).

Jerusalemien tyttäret, joille morsiamen sanoma oli tähdätty, kai tällaista toimintaa harjoittivat. Kenties myös Jerikon profeetanoppilaat.

Mutta ei riitä, että minulla on malja ja siinä suolat. On myös mentävä vesien lähteelle, pahan juuriin saakka, ja heitettävä sinne suolat. Ihmissielun syvyyksiin. Sieltähän kaikki paha lähtee: "Sillä sisästä, ihmisten sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irtaus, pahansuonti, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys" (Mark. 7:21-23).

Kaiken tämän pahan kimppuun julistajan on uskallettava käydä. Synti on sanottava synniksi! Muuten ihminen ei tule terveeksi. Muuten hänestä löyhkää kuolemaa ja saastaa.

Elisa teki näin Jumalan Hengen voimassa, ja Jeriko muuttui ihanaksi palmukaupungiksi niin kuin kaupungin toinen nimi onkin. Syntyi elämää, terveitä elinkykyisiä lapsia, Jumalan palmuja. Se oli herätystä.

Mutta ehtona oli, että Elisa oli ensin kuollut Jerikon puolesta. Jordanissa.

Monilla on itsessään tämä uusi elämän lähde, mutta he ovat kuin Kuollut meri Jerikon lähellä. Ei ole laskujokea. Vesi muuttuu pahaksi.

"Hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu. Joka viljan pitää takanaan, sitä kansa kiroaa, mutta joka viljan kaupaksi antaa, sen pään päälle tulee siunaus" (Sananl. 11:25,26).

Myy viljaa, nyt on katoaika!

Myy öljy ja maksa velkasi (2 Kun. 4:7)!

Suunemin tapauksen lisäksi 2 Kun. 4. luvussa on kolmaskin tapaus, jossa profeetta Elisa hallitsi kuolemaa sillä, mitä Jumala oli hänelle antanut. Hän heitti jauhot pataan, jossa oli kuolema, myrkyllistä keittoa, ja teki sen hyväksi (2. Kun 4:41). Tässä jauhot (= vilja) teki tehtävänsä. Vilja on elämän sanan vertauskuva. Jeesus kutsuu itseään elämän leiväksi.

Näin tapahtui "Elisan sanan' mukaan" (2 Kun. 2:22). Elisan sana on nyt Jumalan sanaa. Hänestä on tullut *Jumalan mies*. Hänen tunnuslauseensa on: "Niin totta kuin Herra Sebaot elää, jonka edessä minä seison" (2 Kun. 3:14).

Hänellä on auktoriteettia, arvovaltaa. Hän tuntee olevansa Kaikkivaltiaan lähettiläs. Hän ei kumartele jumalattomia kuninkaitakaan. "... jollen tahtoisu tehdä Joosafatille, Juudan kuninkaalle, (hurskas) mieliksi, niin minä tosiaankaan en katsoisi sinuun enkä huomaisi sinua" (2 Kun. 3:14).

"Jos joku puhuu, puhukoon niin kuin Jumalan sanoja" (1 Piet. 4:11).

Tämä malja Elisalla oli, kun hän meni Suunemiin kuolleen pojan luo. Geehasilla oli vain toisen sauva, ei omaa.

Elisa oli kuollut jo paljon aikaisemmin sekä tämän pojan että monen muun pojan ja tytön puolesta. Jordanissa oli hänen hautansa. Hän oli Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Hän eli, ei enää hän, vaan Kristus eli hänessä.

Jordanin rantaan saakka *Elisa* oli toiminut. Sen jälkeen toimi Jumala. .

Jordanilla loppuivat Elisan mahdollisuudet. Tässä alkoivat Jumalan mahdollisuudet.

KRISTUKSEN MUOTO

Tämä *muodonmuutos* täytyisi meissäkin tapahtua. Paavalin kautta Jumalan Henki koetti jatkuvasti saada seurakuntia tähän, Jordanille. Gal. 4:19:ssa Paavali sanoo ja Pyhä Henki, Jeesus Kristus itse hänen kauttansa: "Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä".

Jeesus kärsii edelleen tähtemme!

Hänen täytyy uudelleen ja uudelleen synnyttää meidät kivulla. Tätä ei ole ymmärrettävä väärin. On vain yksi uudestisyntyminen, kuten lapsikin syntyy vain kerran, yhdessä hetkessä tähän maailmaan. Tässä on kysymys jostakin muusta, syvemmästä. Siitä mitä Jordan kuvaa Elisan elämässä.

Kristuksen muotoutumisesta, muodostumisesta meissä. Uudestisyntymisen jälkeen.

Siksi Paavali kärsii. Hän on jatkuvasti synnytyskivuissa. Hengellinen työntekijä tietää ja tuntee seurakunnan syvimmän tarpeen. Hän puhuu siitä. Hän opettaa kuoleamisen välttämättömyyttä. Hän on oikea paimen. Hänellä on Kristuksen mieli.

Kuoleminen ja Jumalan voima. Kuoleminen ja armolahjat. Ne nivoutuvat yhteen. Toista ei voi olla ilman toistakaan. 1 Kor. 13. luku sen selkeästi tuo esiin. Ilman rakkautta, armolahjat ovat vain helisevä vaski ja kilisevä kulkunen. Ja rakkautta ei ole, ellei ole kuolemaakaan. Pyhän Hengen kaste on kaste vanhan ihmisen kuolemaan. Olemme sen ymmärtäneet? Olemmeko näin opettaneet?

Ja mikä on Kristuksen muoto?

Hänen muotonsa maan päällä oli orjan muoto (Fil. 2:7). Hän tyhjensi itsensä, riisuutui jumaluudestaan ja otti orjan muodon. Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennoltaan sellaiseksi

kuin ihminen. Ihmisen Poika ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi monen edestä (Matt. 20:28).

Paavali toteaa seurakuntalaisistaan, että monet kuvittelevat kuitenkin jo olevansa kuninkaita ja hallitsevansa kuin tuhatvuotisessa valtakunnassa, vaikka vielä ovat maan päällä (1 Kor. 4:8). Ja monesta työntekijästä on tullut "isoinen apostoli" (2 Kor. 11:5).

Joh. 13. luvussa kerrotaan, kuinka Jeesus pesi opetuslastensa jalat. Sitten Hän sanoi: "Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte kuin minä olen teille tehnyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. Jos te tämän tiedätte, niin olette autuaat, jos te sen teette" (Joh. 13:15-17).

Olemmeko me suurempia kuin Jeesus?

Herätyksen kriittinen piste on juuri tässä. Jumala ei voi siunata meitä, koska me emme ole ottaneet "orjan muotoa". Me emme ole samanlaisia kuin Jeesus oli maailmassa. Me olemme suurempia. Me emme ole valmiit siihen mihin Hän oli valmis ihmisenä. Me emme vaella niin kuin Jeesus vaelsi (1 Joh. 2:6). Me pyrimme jatkuvasti käskemään ja komentelemaan, etuilemaan, olemaan ensimmäisiä, korottamaan itseämme, vaatimaan että meidät huomioidaan ja meille osoitetaan kunnioitusta ja arvontoa. Me emme halua riisuutua, tulla alas korkeudestamme, "tulla ihmisten kaltaiseksi". Meillä on milloin mikäkin rooli, papinkaapu, kauhtana. ja viitta. Kirjanoppineen. Fariseuksen. Luterilaisen. Helluntailaisen. Vapaakirkollisen.

Me emme ole kuolleita.

Me tukimme itse Jumalan virran, vaikka puhuisimme siitä miten paljon tahansa ja kerskuisimme lahjoillamme. Oma suuri minä pimittää auringon. Auringonpimennys! Maa ei saa auringon valoa. Kuu on välissä. Joskus koko seurakunta.

Se on järkyttävää.

Mutta järkyttävintä on, ettei sitä edes havaita. Kokonainen seurakunta voi elää täydellisessä sokeudessa ja kuvitella, että heidän paimenensa on suuri Jumalan mies.

"Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne tulla haudatuksi."

Sano näin *pojan tähden*. Oman poikasi ja tyttäresi tähden. Nuorten tähden. Narkomaanien tähden. Alkoholistien tähden. Nuorisorikollisten tähden. Suomen tähden. Israel-pojan tähden.

Kuole pojan puolesta!

"... tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta" (Fil. 3:10).

Emme voi kokea täysin Jeesuksen ylösnousemuksen voimaa, ellemmme ole tulleet Hänen kaltaisikseen. Ja Jeesuksen kaltaisiksi tullaan vain *kuoleman kautta*. Samankaltaisen kuoleman kautta.

Yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, yhteen kasvaneita yhtäläisessä ylösnousemuksessa! (Room. 6:5).

Olemmeko todella YHTÄ Jeesuksen kanssa?

Ei riitä, että me kunnioitamme Jeesusta. Meidän täytyy olla valmiita *kärsimään* Hänen kanssaan, Hänen takiansa. Kärsimykseen länsimaiden seurakunta voi joutua hyvin piankin. Olemmeko valmiit?

Parasta valmistautumista on mennä Jordanin yli, luovuttaa ruumiinsa kuolemaan, antaa se uhriksi Kristukselle.

Meidän täytyy omaksua risti sen kolmessa merkityksessä. Anteeksiantamuksena. Oman minän ylitse. Ja maailman ylitse. Sitä merkitsi mirhakimppu morsiamen rinnalla (Kork.v. 1:13). Ellei se ole lähinnä minua, ei myöskään "minun nardukseni" tuoksu.

Sano Joonatanin tavoin: "...katso, minä olen valmis kuolemaan" (1 Sam. 14:43).

Sano Paavalin tavoin: "...minä olen valmis en ainoastaan käymään sidottavaksi vaan myöskin kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden" (Ap. t. 21:13).

"Minun armossani on sinulle kyllin (yltäkyllin), sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa. Sentähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun *asumaan*. Sentähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä" (2 Kor. 12:9,10).

Tässä oli Paavalin voiman salaisuus: heikkoudessa, oman minän kuolemassa. Siksi hänet tunnetaan kaikkialla maailmassa Kristuksen apostolina. Jos hän ei olisi mennyt oman Jordaninsa yli, emme tietäisi hänestä mitään. Jeesus Kristus antoi hänelle nimensä ja valtansa, *koska hän ei ollut mitään*.

Hänessä puhui Kristus, koska Paavali oli Kristuksessa heikko. Se oli samaa heikkoutta, jota Kristuksella oli ristillä (2 Kor. 13:3,4). Hän oli niin yhteen kasvanut Kristuksen kanssa, ettei enää voi erottaa, kuka puhui, Paavali vai Kristus.

Mutta tie tähän ei ollut helppo. Se oli raastava orjantappuratie lihalle. "Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niin kuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saamaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi" (1 Kor. 9:26,27). Käytetyt sanat ovat hyvin havainnollisia. "Kuritan" on nyrkkeilytermi ja merkitsee "lyödä silmän alle". "Masennan" on vain tässä käytetty sana, joka merkitsee "viedä orjuuteen". Näin meidän tulisi suhtautua vanhaan ihmiseemme. Kurittaa sitä, masentaa sitä, viedä se orjuuteen, kuolemaan, ristille, niin ettei, se enää äännähtäisikään. Sillä se on pahin vihollisemme. "Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä mitä tahdotte" (Gal. 5:17).

Lihaa ei saa helliä. Sitä vastaan on julistettava armoton taistelu.

Muuten me juoksemme umpimähkään ja taistelemme kuin ilmaan hosuen, eksymme Gilgalin muotojumalisuuteen tai Beetelin hartauskristillisyyteen. Ravitsemme vain omaa lihaamme. Olemme aina vain ottamassa emmekä koskaan antamassa. Tulemme pöyhkeiksi ja omahyväisiksi.

"Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet; ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, *eivät enää* eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. Sentähden me emme *tästä lähtien* tunne ketään lihan mukaan" (2 Kor. 5:14-16).

EI ENÄÄ: TÄSTÄ LÄHTIEN!

Olet elämäsi ratkaisukohdassa. Aloita uusi elämä tänään. Kristuksessa. Ja vain Kristuksessa. Ei enää missään muussa. Jumala ei halua kilpailijoita.

Kiivailen sinun puolestasi Jumalan kiivaudella, koska haluan tämän kirjan kautta kihlata sinut MIEHELLE, *yhdelle ainoalle*, asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen (2 Kor. 11:2).

Polvistu ja pyydä Kristusta se tekemään. Hän on kuollut puolestasi ja Hän elää ja rakastaa sinua. Anna Hänen nyt voittaa sinut *kokonaan*, saada sinut *kokonaan*. Luovuta Hänelle *kaikki*. Hän on jo ostanut sinut kokonaan, jokaisen solun sinussa. Sinulla ei ole varaa enää elää muunlaista elämää kuin *täyttä elämää Kristuksessa*.

”Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto” (Fil. 1:21).

Tulkoon Hän, yksin Hän, ylistetyksi sinun ruumiissasi *kaikella rohkeudella*, joko elämän tai kuoleman kautta” (Fil. 1:20).

Sen parempaa tarkoitusta ja sisällystä ei elämämme voi saada.

TÄYTEEN VASTUUSEEN

Vain Jumalan ihminen ottaa täyden vastuun toisesta, lähimmäisestään, rakastaa häntä kuin itse Täyttää suurimman käskyn.

Tätä sielut odottavat seurakunnalta. Muistan aina, miten kerran ojensin Helsingissä Suurkirkon portailla traktaatin nuorelle hasiksenpolttajalle ja puhuin hänelle muutaman sanan Jeesuksesta. Hän ei paljoa viitsinyt minulle vastata, katsoipa vain suoraan silmiin ja esitti terävän kysymyksen: ”Tahdot sä *todella* auttaa mua?” Se kysymys suorastaan tyrmäsi minut. Tuntui kuin Jeesus itse olisi katsonut minuun. Näin oman. geehasilaisuuteni, farisealaisuuteni, omahyväisyyteni, pinnallisuuteni, kaiken yhdessä tuokiassa. Traktaatti oli ollut vain sauva pojan kasvoille. Vain ele. Rituaali. Maksoin sillä vain kuvittelemaani. Velkaa. Lainomaisesti. Ilman rakkautta.

Pääni painui alas. Ei, minä en todellakaan ollut valmis auttamaan poikaa kaikessa siinä mitä hän tarkoitti: asua hänen kanssaan, elää hänen elämäänsä, ”kulkea hänen mokkaisineissaan”, nostaa, nostaa loppumattomiin, rakastaa, kärsiä...

Juuri narkomaanit ovat polttava haaste seurakunnalle. Se miten vähän narkomaanien hyväksi on tehty osoittaa paljastavalla tavalla, että emme ole olleet valmiit ”kuolemaan pojan puolesta”. Olemme paenneet muihin helpompiin työmuotoihin; Olemme menneet lähetysmaille saakka. Mutta kaupungeissamme on joukko, jonka tila huutaa, taivaaseen saakka. Huutaa meidän rakkaudettomuudestamme.

”Minulla ei ole ketään.”

Ei ainoakaan kirkko tai seurakunta välitä minusta. Uskovat kiirehtivät ohitseni melkein peläten. Heillä on kiire

rukouskokouksiinsa, sen ymmärrän. Mutta jos he olisivat Jeesuksen omia, eikö heiltä joskus liikenisi edes pieni sana minulle?

Minä olen narkomaani. Puliukko. Syntinen nainen. Rikollinen.

Joitakin teetupia on noussut. Eräitä koteja narkomaaneille ja alkoholisteille on perustettu. Mutta seurakunnan täydestä vastuusta ei vielä voida puhua. Rakkaus vähäosaisiin, vähimpiin veljiin puuttuu. Odotetaan kokouksiin tulijoita. Se on helpompaa.

On merkillistä hakea niin kaukaa kuin 4000 vuoden takaa lääkettä välinpitämättömyytemme. Joosef vangitutti Simeonin ja sanoi veljilleen: ”Menkää ja tuokaa nuorin veljenne luokseni”. Veljet menivät Egyptistä Jaakobin luo Kanaanin maahan ja söivät siellä kaiken viljan, jonka olivat tuoneet. Aikaa kului. Vasta uusi nälkä pani heidät liikkeelle. Mutta Joosefin sana oli ollut kova. Kuinka voimme mennä sen miehen luo, ellei nuorin veljemme Benjamin ole kanssamme?

Juuda astui lopulta esiin ja sanoi isälleen: ”Minä vastaan hänestä, minun kädestäni saat vaatia hänet. Jos en tuo häntä takaisin sinun luoksesi ja aseta häntä eteesi, niin minä olen syyllinen sinun edessäsi kaiken elinaikani” (1 Moos. 43 :9).

Ja Egyptissä Joosefin edessä Juuda käyttäytyy vielä jalommin. Kun Benjamin vangitaan, Juuda astuu Joosefin eteen ja sanoo saman, minkä hän sanoi Jaakobille, ja lisää: ”Ja jääköön siis palvelijasi herralleni orjaksi *nuorukaisen sijaan*, ja nuorukainen menköön kotiin veljiensä kanssa. Sillä kuinka minä voisin mennä kotiin isäni luo, jollei nuorukainen olisi kanssani? En voisi nähdä sitä surkeutta, joka tulisi isäni osaksi” (1 Moos. 44:33,34).

Juudalla oli rakkautta. Hänellä oli Kristuksen mielenlaatua.

Juudan sukukunnasta Jeesus Kristus nouseekin.

Hän otti täyden vastuun meistä lisänsä edessä. ”Silloin minä sanoin: 'Katso, minä tulen – kirjakääröön on minusta kirjoitettu - tekemään sinun tahtosi, Jumala'” (Hebr. 10:7).

Näin Jeesus sanoi kirkkaudessa Isälleen, kun Isä osoitti maailmassa kulkevia ihmisiä ja sanoi: ”Pelasta ne, joita kuolemaan viedään, pysäytä ne, jotka surmapaikalle hoippuvat” (Sananl. 24:11).

Hän kuoli pojan puolesta. Hän antoi itsensä nuorukaisen sijaan. Hän otti täyden vastuun.

Meidän pitäisi pelätä tulla kotiin Isän luo, ellei nuorukainen ole kanssamme? Mitähän Isä meistä sanoo?

Meidän pitäisi ottaa täysi vastuu nuorukaisesta ja kuolla hänen puolestaan. Jumala meitä siinä auttakoon!

Vain Jumalasta lähtöisin oleva rakkaus saa uskovat toimimaan. Jumalan valtakunnan työtä ei kenenkään pitäisi tehdä ilman rakkautta.

”Geehasilainen” henki on kuitenkin saanut alaa kirkoissa ja seurakunnissa. Ollaan välinpitämättömiä.

Hovioikeudenneuvos Paavo Hiltusen kirja on vetoamus kristityille. Hän muistuttaa, että rakkaus on tarkoitettu vastaanotettavaksi. Ei katseltavaksi. Ei ihailtavaksi. Ei laulettavaksi.

Vain Jeesus, joka on rakkaus, saattoi voittaa kuoleman.

Onko Sinun hengellisyytesi rukoilevaa, rakastavaa ja ristin ottavaa?